

ŽIVÉ SLOVO

4/2002, ročník XXXIV

Téma:
Jak překonat krizi
v manželství?

Prevence skýtá šance**Jarek Andrysek**

Milí čtenáři,

slovo manželství má tolik zabarvení a odstinů, kolik jich jen život nabízí. Od těch nejradostnějších okamžíků, plných štěstí a nevysvětlitelné přitažlivosti, až po dramata neprozumění a trpkých konců rozdělení. Ať už se však manželský vztah odvíjí jakkoliv, jistě je, že se krizovým situacím nevyhne. Otázka tedy stojí, jak se na ně připravit a co udělat v okamžiku, kdy nás krize zastihne?

Problémem dnešní doby, která nás v médiích zaplavuje obrazy ideálních dvojic, bezproblémových rodin a romantikou všeho druhu, je to, že se k manželství přistupuje lehkovážně. Všechno možné i nemožné dostává v manželství přednost jen sám vztah ne. V manželství to přece klape samo od sebe, nebo ne?! Jedenohodiny dne však ti dva zjistí, že každý žije svůj život a jen těžko k sobě hledají cestu. Překážkou je navíc spousta neodpuštěných zranění. Vztah by se však měl udržovat čistý a měl by se pěstovat, aby měl prostor k růstu a zrání. Společně trávený čas, sdílení, projev lásky, ale i uskutečňování Bohem daného poslání – výchovy dětí.

A když se zmiňují o poslání manželství, tak si zároveň uvědomují, že to je jedna z největších slabin současných partnerských vztahů. Odvěká instituce manželství, která dospívá a zavře se v rodině, dostala silného konkurenta. Volný svazek nezávislých osob bez výhledu na založení rodiny, osob nespoutaných závazky a starostmi o děti. Možná vás napadne, že je o tom mezi křesťany zbytečné mluvit, ale rozvojovost a různé alternativní svazky jsou i v evangelických kruzích vidět stále častěji.

Je z toho nějaké východisko? Pominu-li otázku poslání manželské instituce a zůstanu-li jen u vztahu mezi manžely, pak je třeba

položit důraz především na prevenci. Člověk se musí učit utváret vztah. Není to něco, co by člověk uměl od dětství. Základ k utváření vztahu byl položen. Bůh nás ve svém Slově vyzývá, aby mezi námi bylo „*takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši*“ (Fp 2,5), máme se „*v poddanosti podřízovat jedni druhým*“ (Ef 5,21). Už jsme si položili otázku, jak spolu vlastně jednáme? Jak spolu komunikujeme? Zda jsme dostatečně otevřeni a proč nám to vlastně skřipe? Přistupujeme k nápravě s modlitbou a očekáváním, kudy nás Pán povede?

V každé oblasti lidského života existuje možnost přípravy a zdokonalení. Je možné využít povolené k účasti na křesťanském manželském semináři. Ani místní sbor by neměl na manželské páry zapomínat. Pastýřská rada nebo výměna zkušeností během setkání manželských párů může být velkou pomocí. V žádném případě se nebojme o svém problému promluvit s důvěryhodnou osobou případně vhodným odborníkem.

Neměli bychom však v manželských krizích vidět katastrofu, ale spíše šanci k prohloubení vztahu. V krizi poznáváme, že ve vztahu něco nehraje. Když se nad tím zamyslíme a začneme se ptát a modlit, pak nám Bůh jistě zjede, co máme dělat. Jedno by však pro nás nemělo zůstat tajemstvím, a sice ona blahořádná moc odpusťení a nového začátku. Díky Pánu za jeho hojivý účinek i v manželství.

Váš Jarek Andrysek

úvaha**Keby tak neboli Vianoce****Ján Kučera**

Keby tak neboli Vianoce – nuž, lidi by si vymysleli nejaké iné svátky, nazdávají sa podaktori. Za takzvané totality sa z Vianoc urobili akési svátky rodiny, mieru a lásky. V iných krajinách a v iných systémoch majú zasa cel-

kom inakšie svátky, no v případě Vianoc ide o čosi ovelá, ovelá viac, ako sú iba svätočné chvíle pohody. Na Vianoce si totiž celý kresťanský svet pripomína narodenie Božieho Syna. Lepšie povedané, mal by si pripomínať. Skutočnosť je však najmä v posledných desaťročiach iná. Prakticky už dva mesiace pred Vianocami sa rozbiehajú obchody všetkých možných druhov. Ľudia sú zachváteni nákupou, darčekovou horúčkou. Len aby sme boli lepsi ako vlni a lepsi, ako susedia!

Otzáka teda ani nestojí tak – čo by bolo, keby neboli Vianoce, ale – čo by bolo, keby sa na začiatku nášho letopočtu nebol v judskom Betleheme narodil Pán Ježíš Kristus? Keby sa nebol narodil ako človek, nebol tu ako človek vyrastal a na začiatku tridsiatky nebol zomrel na golgotskom kříži, nebolo by nám, ľuďom, žiadnej pomoci, žiadnej nádeje... V Biblia o ňom čítame, že prišiel zachrániť to, čo by inak zahynulo. Z jeho strany však prišiel najskôr osláviť svojho nebeského Otca. Vo veľkňazskej modlitbe, ktorú poznáme zo 17. kapitoly Jánovho evanjelia, hovorí: - *Otcе, ja som та oslávil na zemi, dieло, ktorým si ma poveril, som dokonal* ... Aj pri jeho narodení najskôr anjeli jasali: - *Sláva na výsostiah Bohu a na zemi po koj ľuďom dobrej vôle*. Teda najskôr bol prvého Vianocami oslávený Pán Boh, tak isto, keď Jeho Syn na kríži zvolal: „*Je dokonané!*“ Popri tom však, ako hovorí básnik – „*Ludstvu svitla spásy doba, nový život vyrastá. Peklo, kde je tvoja zloba, kde sú tvoje víťazstvá?*“ Narodením sa a smrťou Božieho Baránka, Krista, pre každého z nás je naporúdzí záchrana pred večnou záhubou a nádej večne žiť v nebeskej vlasti. Keby neboli Vianoce, nič z toho by neplatilo. To by bola naozajstná tragédia! Našťastie pre nás, Vianoce boli, bola i Veľká Noc a pre každého z nás je tu šanca žiť krásny pozemský a potom i večný život v nadhviezdnych príbytkoch.

Otzáka – Keby tak neboli Vianoce – sa však bytostne dotýka každého z nás. Kristovo narodenie je udalosť, ktorá sa týka každého jednotlivca,

mladého, či starého alebo celkom malého ešte dieťaťa, týka sa národa, národnov i celého sveta. Musíme sa k tomu postaviť jednotivo: - Čo by sa stalo v mojom vlastnom případe, keby sa na prvé Vianoce nebol Pán Ježíš Kristus narodil? Nie len, že by nebolo čo oslavovať, ale hrozila by mi večná záhuba v oddelení od Boha. To si ani nedokážeme predstaviť tú hrôzu. Predsa sa milióny z ľudu správajú tak, ako keby naozaj žiadne Vianoce neboli. Alebo sú iba tie, podľa našich predstáv: - Plné stoly jedál a nápojov a pod vyzdobeným stromčekom desiatky balíkov s darčekami od výmyslu sveta. Je to však všetko? O dva – tri dni vianočná nálada pomínie, stromčeky pojdu do smeti, darčeky sa osúchajú a nám v srdciach znova zavladne chlad z nakopených hriechov.

Našťastie Vianoce sú tu, **Pán Ježíš Kristus sa naozaj narodil!** Teraz je otázka – čo my nato? Ktorýsi iný básnik to vyjadril slovami: - „*Keby sa Ježíš tisíckrát narodil v Betleheme, ak sa nám v srdciach nezrodí, naveky zahynieme!*“ Ide teda o to, aby sa nám narodil v srdciach. Ako sa to môže stať? Nuž, stačí na to úprimná tichá, osobná modlitba, v ktorej vyznáme svoje hriechy, podávame za jeho prediné betlehemske narodenie i za spásny golgotský kříž. Potom sa stane tá úžasná vec: Kristus sa nám narodí v srdciach a dostaneme istotu večného života s Ním. Skúsme to práve cez tohtoročné vianočné svátky a budeme mať tie najkrajšie Vianoce v živote.

Keby neboli Vianoce, ľudia by si vymysleli nejaké iné svátky. Vianoce sa však vymyslieť nedajú. Dá sa iba priať alebo neprijať ten najväčší dar Vianoc – Ježíša Krista.

Ked' sa tak ešte raz započívame do melodie „Tichej noci“, zamyslime sa nad tým, aké je to krásne, ked' sa ľuďom Kristus narodi v srdciach. Z nich potom znejú tie najkrajšie nebeské chorály a ti, čo ich spievajú, sú najobdarenejšími ľuďmi na svete. A takéto Vianoce – či by boli alebo neboli, to sa predsa nedá porovnávať. Kiežby sme všetci mohli aj v tomto roku prežívať takéto Vianoce.

informace

Shromáždění starších KS ČR

konané ve dnech 8. a 9. listopadu
2002 v Ostravě-Kunčičkách

Jan Viktorin

Úprava Základního dokumentu

Když jsme jako členové Mezisborové rady připravovali téma pro jednání Shromáždění starších, dívali jsme se s obavami zejména na nutnost projednání a schválení „Základního dokumentu“ (ZD) potřebného pro doplnění registrace naší církve na Ministerstvu kultury. Proč s obavami? Na jedné straně proto, že nemáme ve svém středu odborníky - právníky, kteří jsou schopni vyprecizovat každé slovo. Na straně druhé proto, že jsme se tomuto tématu dříve nijak zvlášť nevěnovali a neměli žádný podobný dokument, tak říkajíc v rukávu. Naši spoluvěřenci v Církvi bratrské nebo v Bratrské jednotě baptistů se tímto tématem zabývali mnoho let v pověřených skupinách. My jsme se rozhodli pro přepracování ZD hlavně kvůli změnám, které

Účastníci Shromáždění starších v Ostravě

vyplynuly z přijetí nového Cirkevního zákona. Na přípravu, projednání a schválení nového a pokud možno všemi zúčastněnými přijatelného znění nám tedy zbývalo několik týdnů.

Přiznám se, že i přes mnohé modlitby (mě, brněnského sboru a jistě i ostatních sborů) jsem do Ostravy odjízděl s napětím a očekáváním. Jsme již „vyučeni“ naslouchat názoru svého bratra bez hněvu či podezírání, máme jeden druhého za důstojnějšího než sebe samého? Jsme schopni ustoupit od slovíčkaření v zájmu budoucnosti našich sborů?

Než se začalo jednat

Shromáždění 59 bratří pověřených svými sbory se 7 pozorovateli a 4 hosty otevřel v úvodní službě bratr Tomáš Pala slovy z knihy *Jozue 3,2-5 ... posvěťte se, neboť Hos-podin zítra mezi vámi učiní podivuhodné věci...* Bratr Tomáš poukázal na potřebu navigátora pro putování neznámou cestou a tou nás život jistě je. Řekl, že Pán Ježíš Kristus nám jako dobrý navigátor radí, kam a jak máme jít, a pokračoval: „*V bázni Boží čiřme roz-hodnutí, která jsou pořeza. Jdeme-li určitou cestou spolu, někdo jede rychleji, někdo po-maleji. Budeme trpěliví s těmi, kteří jsou po-malí a potřebují naši pomoc. Chceme-li jít*

jako skupina, musíme se sobě navzájem přizpůsobit. Jak spolu jít? Tak, aby naše obe-cenství mohlo být radostné.

Dále se úvaha nesla v duchu těchto citátů z Pisma:

2K 6,11-13 -v našem srdci nemáte nedo-statek místa, ale vy sami se nám uzavíráte... „, ..., udělejte nám i vy místo ve svém srdci!“

Jk 1,19-20 „...každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomař k hněvu.“

A o čem se jednalo?

Už v průběhu jednání se díky Pánu ukázalo, že chceme jít spolu. Alespoň většina z nás, i proto se nám v otevřené atmosféře podařilo projednat všechna důležitá téma:

• Po nutných úpravách a doplněních vzešlých z návrhů bratří **byl schválen „Základní dokument“**, který zcela jistě není dokonalý, ale požadavkům Cirkevního zákona (CZ) jistě dostačuje. Jde v něm především o jasnou charakteristiku společenství, průhlednost rozhodovačích procesů, zodpovědnosti vůči státu atd. V závěru roku ještě proběhnou závěrečné konzultace na Ministerstvu kultury, kde nás budou zastupovat bratři Jiří Krejčí a Bedřich Kostlán. Po zapracování připadných připominek státních úředníků budeme do 6.1.2003 připraveni, dá-li Pán, k odevzdání dokumentu. Poté bude zveřejněn i v časopise.

• Ke dni 7. 1. 2003 proběhne na MK **automatická přeregistrace** již dle nového CZ a po obdržení nových listin budou tyto předány zástupcům jednotlivých sborů.

• Bylo také přečteno písemné **prohlášení bratra Otakara Kadavého** (adresované Jiřímu Krejčímu), v němž vyjádřil své stanovisko ke KS v ČR.

• Dále bylo jednáno o **doplňení názvu Křesťanských sborů** přívlastkem „bratrské“. Bratr Jirka Krejčí vysvětlil důvody pro připojení tohoto přívlastku (došlo by ke snazší identifikaci sborů, jež jsou součástí celosvětového

bratrského hnutí, předešlo by se záměnám s Církví bratrskou nebo mnoha nově vznikajícími nezávislými sbory, které našeho názvu užívají), zároveň však připomenul, co všechno by se v případě změny muselo udělat. Po otevřené diskusi nebyla změna názvu schválena.

• Bylo schváleno vytvoření fondu pro úhradu nutných výdajů Křesťanských sborů na společnou činnost s názvem „**Provozní účet Křesťanských sborů**“.

• Schválili jsme také „**Rozvojový fond Křesťanských sborů**“, do kterého mohou dobrovolně přispívat sbory i jednotlivci pro hrazení projektů rozvoje současné i budoucí služby.

• Zřídili jsme pracovní skupiny pro „**Zahraniční vztahy**“ (pod vedením bratra Jendy Staňka) a „**Pomoc při živelných katastrofách**“ (pod vedením bratra Pavla Davida). Obě oblasti chceme cíleně rozvíjet, neboť poslední povodně nás zastihly nepřipravené ke koordinované pomoci.

• Bratr B. Kostlán nás informoval o „**České evangelické alianci**“ (ČEA), která je sdružením evangelikálních křesťanů (ne církvi) a chce motivovat křesťany ke službě evangeliem a spolupráci v konkrétní pomoci, např.:

- evangelizačními projekty
- azylovými domy
- středisky pro narkomány
- pomocí postiženým při povodních a pod.

Na základě návrhu mezisborové rady (MR) a statutárních zástupců bylo schváleno, že MR Křesťanských sborů se stane členem ČEA.

• Jednali jsme také o možnosti, aby Křesťanské sbory přijaly statut pozorovatele v „**Eku-menické rady církvi**“ (ERC). Jsme si plně vědomi všech negativních spojení, která slovo „ekumenická rada“ u mnohých věřících vyvolává. Přesto chceme i k otázce vztahu církve a státu přistupovat poctivě a bez předsudků. ERC je sdružením církvi se statutem členů nebo přidružených členů, případně jen pozorovatelů, se kterým vláda a parlament při přípravě zákonů týkajících se života církve jedná

jako s jediným partnerem, zastupujícím nekatolické církve. I proto může také ERC ovlivnit schvalování zákonů (jak se stalo v případě zákona o registrovaném partnerství lidí stejného pohlaví). Sestavuje mimo jiné i harmonogram rozhlasového vysílání nedělních pobožností z různých církví (několik přenosů bylo vysíláno i z našich sborů). Statutární zástupci na základě rozhodnutí MR navrhli, aby se Kresťanské sbory staly pozorovatelem ERC a měly tak alespoň přístup k informacím. **Naše pozorovatelská účast** však na jednání SSt schválena nebyla. Opět se nikdo nemračil a mohli jsme v otevřené atmosféře pokračovat dále.

- Před závěrem našeho jednání jsme vysechli **informace z pracovních skupin** - např. „Nivy“, „Bdelium“, „A-Alef“, „Evangelizace“, „Biblická škola“... atd.

- Naše shromáždění oslovil **za hosty** ze Slovenska **bratr Neklapi**.

- Večer probíhala jednání v regionálních skupinách a celé shromáždění zakončili společnými modlitbami.

- V sobotu dopoledne jsme po krátké modlitební chvíli a biblickém slovu bratra Pavla Davida domluvili **termín dalšího setkání**, které se uskuteční, dá-li Pán, v Brně 1. 2. 2003.

Br. W. Klippert a J. Andrysek

Tím byla jednací část shromáždění ukončena a zahájili jsme část vzdělávací.

Vzdělávací část Shromáždění starších byla věnována velmi praktickému tématu - Nauce o službě Boží slovem (**Homiletice**), kterou vedl **bratr Wolfgang Klippert**, učitel Biblické školy ve Wiedenestu a starší bratrského sboru v Bergneustadtu.

Vzorně se o naše stravování po oba dva dny starali naši spoluvěřci z Českého Těšína, za což jim patří nás dík! Své díky adresujeme také spoluvěřicim ze sboru v Ostravě-Kunčičkách, kteří nám poskytli svoji modlitebnu.

Osobně jsem byl Pánu za celý průběh našeho jednání velmi vděčný. Nikdo nezvyšoval hlas, nikdo demonstrativně neodcházel a z celého jednání bylo citit touhu sloužit našemu Pánu Ježíši Kristu a učit se jít spolu. Nepřebíhat, nezdržovat, ale mit otevřené srdce a připravenou ruku k pomoci.

Bratři moc děkuji a Tobě nás Spasiteli, Pane Ježíši Kriste, díky za Tvé spasení - největší dar pro nás hříšníky, a za trpělivost s námi.

Celoslovenské stretnutie mládeže z KZ v Nitre

6.-8. septembra 2002

Ján Hudec

Biblickou téma stretnutia boli **Dobré skutky**. Uvažovalo sa o ich viacerých stránkach. V piatok večer bola podtéma **Strom poznáš podľa ovocia**, v sobotu predpoludním **Motívy a zdroje ku konaniu dobrých skutkov** a popoludní **Čo sú to dobré skutky?** V sobotu večer zneli spoločné piesne a svedectvá zo života. Ako na predchádzajúcich stretnutiach preberali sa jednotlivé podtémy s aplikáciami na praktický kresťanský život v skupinách, kde bol priestor pre všetkých, ktorí sa chceli zapojiť do diskusie. Hodnotenie duchovného obsahu stretnutia bolo dobré. S jeho organizáciou a priebehom bola spokojnosť zo strany účastníkov i usporiadateľov.

Ubytovanie účastníkov bolo v zborovom dome a v rodinách, čím sa značne znižili náklady, hoci účasť bola z doterajších stretnutí najväčšia. Takéto stretnutia mládeže sú duchovným prinosom pre mladých kresťanov, preto je záujem, aby sa uskutočnili aj v ďalších rokoch. Zostručnený preslov k druhéj podtéme je uvedený na inom mieste.

II. misijná konferencia Kresťanských zborov

Lubomír Vyhnanek

Tretí novembrový víkend bol v znamení stretnutia tých, čo majú záujem o misiu, evanjelizáciu a zakladanie nových zborov. V dňoch 15. až 17. novembra prebiehala v priestoroch Slovenskej zdravotnej univerzity v Modre -Harmónii II.misijná konferencia Kresťanských zborov.

Ako **hlavný host** bol pozvaný **Ian Burness**, jeden z koordinátorov misijné agentúry Bratských zborov vo Veľkej Británii - **Echoes of Service** (Ozveny služby), ktorá zabezpečuje tok informácií medzi misionármi a zbormi, ktoré ich podporujú. V súčasnosti pomáhajú viac ako 360 misionárom, pracujúcich v rôznych častiach sveta. Brat Ian nám pomocou modernej prezentačnej techniky predstavil v troch blokoch história Bratských zborov, ich misijnú angažovanosť ako aj vznik a poslanie spoloč-

Bratia Peter Kozár a Ian Burness

nosti Echoes of Service. Spolu s ním sme prešli historiou dvoch storočí a skončili sme v súčasnosti. Neobišiel ani problémy, ktoré hýbu zborom v súčasnosti. Zo súčasných misijných aktivít nám brat Ian podrobnejšie predstavil prácu v Južnej Amerike, v Argentíne a z ázijských krajín si vybral Indiu, kde Bratské zboru patrili medzi misijných priekopníkov.

Okrem Iana Burnessa sa s účastníkmi podeliли o svoje skúsenosti niektori ďalší bratia. **Vladimir Majerský** z Juhoslávie informoval o 10- ročnej práci Kresťanského evanjelizačného strediska v Báčkom Petrovci. Hovoril aj o ročnej **biblickej škole**, ktorú úspešne ukončilo už viac ako 100 absolventov. Z nich niektorí boli vyslaní ako misionári predovšetkým do Čiernej hory.

Samuel Húšť zo Zlína hovoril o práci gedeonskeho hnutia, ktorého je členom, predovšetkým v školách. Podelil sa s účastníkmi aj zo skúsenosťami, ako sa im podarilo takmer paralizovaný **zbor misijné zaktivizovať**. V súčasnosti ich zbor začal misijnú prácu na niekoľkých miestach v okoli Zlína.

Jaromír Andrásek, ktorý je členom Wicklifovej spoločnosti zaobrájajúcej sa prekladmi Pisma a jeho časti do rôznych jazykov, sa pokúsil na prikladoch ukázať ako náročné je **prekladať Písmo do jazykov kmeňov** z ktorých mnohé nepoznajú ani písmo.

Peter Abrman sa pritomným vyznal z toho, ako ho Pán povolal z pohodlného amerického života späť do vlasti, aby začal **prácu medzi mladými**.

Konferencia trvala presne dva dni – od piatka obeda do nedele obeda - ale vďaka pestrému programu sme nestačili ani zaregistrovať, ako rýchlo čas preletel. Je potešujúce, že z **viac ako 100 účastníkov** tvorili nadpolovičnú časť mladí kresťania. Aj to dáva tušiť, že Pán si pripravuje generáciu, ktorá nadviaže na misijné aktivity Bratských zborov počas Prvej republiky, kedy vznikla väčšina dnešných zborov.

tématické články

Krízy manželstiev v Biblie

Ján Hudec

Odkedy muži a ženy užívali manželstvá, vznikali v nich i krízy, čo ich ohrozovali. O tom svedčia i správy Bible v Starom zákone, nad ktorými sa chceme spoločne zamyslieť.

Adam a Eva. Prvú krízu v manželstve dvoch prvých ľudí vytvoril Satan. Zviedol Evu, aby jedla z ovocia jediného stromu v raji, z ktorého im Pán Boh zakázal jest. Ponúkla i svojho muža a on jedol tiež. Keď ich Pán Boh volal na zodpovednosť, vyhovárala sa Adam na ženu, „ktorú mu On dal“. Žena sa zase vyhovávala na hada, že ju oklamal a zviedol. Vinni boli obaja nielen voči Bohu, ale i voči sebe navzájom. Eva, že sa rozprávala so Satanom bez Adama a on, že ju poslúchal a jedol tiež z ovocia tohto stromu napriek výslovnému Božiemu zákazu. Následky boli tragické nielen pre nich, ale i pre všetkých ľudí, ich potomkov (Gn 3). **Zabrániť kríze manželstva možno iba dôverou v Boha a poslušnosťou Jeho slovu v jednote ducha muža a ženy.**

Abram a Sárai. V Gn 12,10-20 je opisany ich príbeh za pobytu v Egypte. Abramova nedôvera v Boha počas hladu v kananejskej krajinе a potom v Egypte a Sáraina telesná krásu zapričinili veľkú krízu ich manželstva. Abram bol ochotný obetovať česť svojej žene aj svoju, aby si zachránil život. Iba Boží zásah proti faraónovi a jeho domu zachránil oboch pred zneuctením. Či a nakoľko v tom boli aj Abramove modlitby za Sárai nám Biblia nezjavuje. Pán Boh riekoval, že tí dvaja, ktorých stvoril, budú jedno telo. **Kríze manželstva možno zabrániť alebo ju prekonať iba zápasom o zachovanie nezrušiteľnosti manželského zväzku.**

Abram a Sárai však prežívali aj dlhodobú krízu v manželstve, zapričinenú Sárainou neplodnosťou. Po mnohých rokoch očakávania na Boha v nej napokon neobstáli a chceli si pomôcť sami, ľudským riešením. Výsledkom bolo narodenie Izmaela z Hagari a trápenie, ktoré z toho vzniklo pre všetkých štyroch. Pán Boh sa však priznal k Abramovej vieri a daroval im zaslúbeného syna, Izáka. **Ludské riešenia, plynúce z nedôvery v Boha spôsobujú krízu v manželstve – dôvera v Boha ju prekonáva.**

Izák a Rebeka. V ich manželstve sa opakoval vyššie uvedený príbeh Abrama a Sáraie s tým rozdielom, že sa odohral v kananejskej zemi a v kráľovstve Filištincov. Izák sa dopustil voči Rebeke tej istej neprávosti ako jeho otec Abrahám voči jeho matke Sáre. Pán Boh vo svojej milosti zase zasiahol podobne ako v Egypte a zachránil tak i toto manželstvo pred zneuctením a porušením (Gn 26,6-11). **Iba pevná dôvera v Boha a láska, pre ktorú je nemožné obetovať druhého pre záchranu seba môže zabrániť kríze manželstva.**

Manželstvo Izáka a Rebeky však prežilo ešte dve ďalšie krízy. Druhá bola dlhotrvajúca a jej príčinou bola neplodnosť Rebeky. Izák sa za ňu modlil 20 rokov a iste i ona ešte viac za seba a Pán Boh sa priznal k ich pokorným modlitbám, hoci dlho neodpovedal. Narodili sa im dva synovia, dvojčata Eza a Jakob (Gn 25,19-26). **Pokorná a vytrvalá modlitba je nástrojom na prekonanie krízy manželstva.**

K tretej kríze v manželstve Izáka a Rebeky došlo, keď Jakob podvodne uchvátil otcovské požehnanie, ktoré malo patriť jeho bratovi Ezavovi. Vzťahy v rodine však boli už predtým narušené, keď Izák uprednostňoval Ezaua a Rebeku za Jakoba. Posledné roky ich manželstva boli veľmi smutné, keď sa Rebeka už nedožila Jakobovho návratu a Ezau tiež odšiel od nich. **Dôverné očakávanie na Boha a jeho vôľu a rovnaká láska rodičov k deťom zabráni kríze manželstva a rodiny.**

Jakob, Lea a Ráchel. Nezdravá súťaž dvoch žien, pokravných sestier, o Jakobovu lásku i o rodenie synov spôsobila v tomto štvorženskom manželstve mnoho trápenia. Ale Pán Boh sa vo svojom milosrdenstve sklonil k Jakobovi, Lei a Rácheli. Keď v dôvere vhladali k Nemu, napriek ich slabostiam a zlyhaniam vytvoril práve z nich, ale i z dvoch otrokyní, Bilhy a Zilfy svoj vyvolený národ, Izrael, s jeho dvanásťimi kmeňmi (Gn 30,1-24;35,16-20). **Pán Boh vo svojej milosti môže prekonať krízu v manželstve tých, čo v Noho veria, i napriek ich slabostiam i zlyhaniam.**

Samson a Delila. Pre Samsona to bolo manželstvo v cudzom jarne, ktoré ako izraelský sudca uzavrel s pohankou. Vzniklo z neposlušnosti tohto Božieho muža voči výslovnému Hospodinovmu zákazu. Výsledkom bolo pre neho nielen trápenie a kríza takéhoto manželstva, ale i strata Samsonovho zraku a slobody a napokon i života (Sd 16,4-31). **V poslušnosti Božiemu slovu vyhnú sa Boží ľudia takémuto manželstvu, kríze v ňom i jej často veľmi ľažkým následkom.**

Elimelech, Naoma a Rut. V 1. kapitole knihy *Rut* je na začiatku naznamenaný smutný príbeh obyvateľa judského Betlehema, Elimelecha, ktorý s manželkou Naomou a dvoma synmi počas hladu odšiel do moábskej krajiny. Tu sa synovia oženili s Moábkami. Potom tu však Elimelech i oni zomreli. Zostala Naoma s dvoma nevestami, z ktorých jedna, Rut sa rozhodla vrátiť s ňou do Betlehema. Príbeh názorne ukazuje ako **neposlušnosť voči Božiemu slovu môže spôsobiť nielen krízu manželstva, ale i jeho tragickej zánik.** V ďalších troch kapitolach však ukazuje ako **Hospodinova milosť tam, kde je pokánie a viera i z tragickej následkov neposlušnosti vytvára nielen nové, krásne manželstvo,** ale i zaraduje pokornú a zbožnú pohanku Rut do rodokmeňa Božieho Syna, Ježiša Krista.

Jób a jeho žena. Na začiatku knihy *Job* sa dozvedáme, aké mnohonásobné nešťastie postihlo tohto bohabojného muža. Stratil majet-

tok, všetkých desať detí a napokon i zdravie. A čítame, akú bezbožnú radu mu v tomto položení dala jeho žena, ale i čo jej na ňu Jób na ňu odpovedal (2,9-10). Bola to úžasná tragédia rodiny a z nej vzišla i ľažká kríza manželstva. Ale Jób v tejto tragédii aj kríze obstál vďaka svojej nezlomnej dôvere v Boha a skrže ňu napokon zvíťazil a dosiahol nové poznanie láskyplného Boha a väčšie požehnanie od Noho, ako mal predtým. **Dôvera v Boha prekonáva krízu manželstva na strane veracieho i vtedy, keď ju zapričinia veľké ľudské tragédie.**

Jozef a Mária. V ich pripade išlo o budúce manželstvo, ktoré ešte len malo vzniknúť. Boli zasníbení a zrazu sa Jozef dozvedel, že Mária čaká dieťa. Chcel ju tajne prepustiť, aby jej neurobil potupu. Pán Boh mu však skrže angela vo sне zjavil, že Mária je stále pannou, že dieťa bolo počaté v jej živote nadprirodzeným Božím zásahom a že sa z nej narodí Boží Syn, zaslúbený Mesiac Israela. Jozef uveril Božej zvesti, prijal Máriu za svoju manželku a stal sa ochrancom a pestúnom Božieho Syna Ježiša Krista. **Dôverou v Boha a poslušnosťou Jeho slovu - i keď ho rozumom nechápali - prekonali Mária i Jozef hroziaci krízu svojho budúceho manželstva a stali sa v Božom pláne spasenia nástrojmi k požehnaniu celého ľudstva.**

Kríze manželství v súčasnosti

Podle G.Lauktiena preložil a upravil
Jarek Andrýsek

Společnosť v pohybu

To, že žijeme v době prevratných zmien, nemusíme zdôrazňovať. Na rychlosť v technickém vývoji, kterou ani nejsme schopni vstriebat, jsme si už pomalu zvykli. Ale i lidská společnosť ako celek se proměnuje takřka před očima. Rodinný život západní společnosti pro-

tématické články

žil za poslední století hotovou revoluci. Jestliže v roce 1900 bylo lidí, kteří žili v domácnosti sami, jen 7% a v rodinách o pěti a více členech jich žilo téměř 50%, tak dnes tomu začíná být přesně naopak.

Proč mají lidé obavu ze vstupu do manželství?

Proč stále více lidí váhá se vstupem do manželství a žije samo? Proč se stále více lidí nechce vázat a žije tzv. „na divoko“? Proč stále stoupá rozvodovost a to i v církevních kružích? Není žádným tajemstvím, že nejpozději po uplynutí dvou generací se nové společenské trendy dostávají i do života církve. I proto bychom se měli začít vážně ptát po přičinách manželských krizí. Je jich celá řada od společenských, přes hospodářské až k individuálním. Dotknu se jen některých.

Dětství

Svého dětství se nikdy nezbavíme. Při hledání partnera se vyrovnáváme s představami, které jsme získal v dětství. Děvčátka v předškolním věku říkají: „Já si vezmu tatinka“ a každý chlapec chce až bude jednou velký zůstat u mamy. Dcery si idealizují otce a chlapci své mámy. V pubertě se vše zrelativizuje a dochází ke sporům mezi mládím a stářím. Je to příprava na uvolnění rodičovských pout, což je normální a dobré – běda, kde k tomu nedochází! Přesto všechno si mladý muž i mladá žena nese v sobě obraz svých rodičů. Vyrůstá-li dítě v nefunkční rodině, nese si s sebou porušený obraz, který jej negativně ovlivňuje. Přitom existují i zcela opačné případy, kdy dospívající jedinec odmítne vše, s čím se u svých rodičů seznámil. Pak si hledá partnera se zcela odlišnými vlastnostmi. Je jedno, zda člověk při vstupu do manželství své rodiče idealizuje nebo odmítá, jejich obraz nosí v sobě, je s ním spojen a tak není pro svého partnera zcela svobodný.

Narcismus

Podobnou past v sobě skrývá i období zamilovanosti. Muž v podstatě potřebuje ženu k po-

Živé Slovo 4/2002

tvření sebe sama a hledá v ní někoho, kdo jej hyčká a zbožňuje. V posledku jde vždy jen o mé Já. Můj protějšek je zde jen k naplnění mých přání, snů a tužeb: „Chci být zamilován a šťasten, chci se svým partnerem něco prožít a bavit se. S kým? To hraje jen vedlejší roli. Můj protějšek je dokonce vyměnitelný, ovšem za předpokladu, že je „vykazatelný“, nebudu se přece blamovat...“ „Narcista“ jen těžko přijímá druhého jako svébytnou osobnost, kterou miluje jen pro ni samu. Jeho Já je zamilováno více do lásky než do partnera, kterého používá jen jako zrcadla k vlastní oslavě.

Zklamání

Pojem zklamání odkrývá vadný vnitřní postoj. Člověk podlehl určitému klamu: „Zklamal jsem se v něm (v ní)... Neumí toho tolík jako můj otec (moje matka) a jak jsem si to představoval.“ První známky zklamání se pak mohou projevit takto: „Moje matka dávala do salátu vždycky trochu smetany“ nebo „O daňové přiznání se u nás vždycky staral tatinek“. Možná to dnes nedáváme znát tak okatě, ale přece jen se před partnerem obrazu svých rodičů jen neradi vzdáváme.

Prevýchova

Přece jen to řekneme trochu šikovněj: „Do toho salátu bys mohla přidávat trochu smetany“ nebo „O daně by se měl starat ty.“ A když jeden příklad prevýchovy střídá druhý a žena začne muži decentně předkládat lekce všeobecného vzděláni, aby měl více ctižadosti a byl profesně úspěšnější. Pak stačí, aby si muž upravil pracovní den tak, že mu na domácí práce nezbude žádný čas, a dětské vzory opět oživají. Ona se vzhliží v kariéře svého muže (svého otce) a on hledá podporu ve svém profesním rozvoji u pečující manželky (své matky).

Boj o moc

Jde o to, kdo se prosadí a kdo to vzdá? Otevřený boj je jakousi vystupňovanou snahou o formování partnera do podoby mých před-

Živé Slovo 4/2002

stav. On: „Proč vždycky tak strašně otvíráš ústa, když se směješ? Proč si ty vlasy trochu neostříháš?“ Ona: „Drž tu sirku trochu vzpřímeněji, ať s ní zapálíš více svíček... Měl by ses více zajímat i o klasickou hudbu.“ Podle kvality a kvantity takového šikanování se člověk začne dříve nebo později bránit. Kolik manželství prožívá hořkost hádky kvůli penězům pro domácnost, kvůli výchově dětí, chování tchyně a stupni tvrdosti uvařeného vejce. Přitom často nejde o správnost názoru, ale o to, kdo má hlavní slovo a kdo určuje, co se bude dělat.

Trvalý konflikt

Ten, kdo se nakonec prosadí ještě nemusí odcházet jako vítěz. Nežidka se totiž v boji po-kračuje v jiné daleko intimnější oblasti. Po léta frustrovaná žena se teď začíná mstít svému úspěšnému muži tím, že jej doma učiní zcela závislým na ní. Čas od času mu dá poznat svoji moc, když ve skříně chybí vyžehlené košile právě v okamžiku, když muž musí odjet na nějaký kongres. On to své ženě samozřejmě při nejbližší příležitosti vrátí, když ji nechá samotnou se spoustou hostů nebo se jí vyhne, když jej nutně potřebuje.

Nová forma manželské krize

Tento druh konfliktů existoval odjakživa. Kvůli tomu se lidé ještě nerozváděli, což si dříve lidé ani nedokázali představit. Partneři pak zaujmali postoje, které pro ně byly vzájemně pokud možno snesitelné. To už však dnes není přijatelné. Na jedné straně se mnohé stalo otevře-

tématické články

nějším, upřímnějším a nesvázaným. Na druhé straně ztratilo manželství mnoho ze své hodnoty a úcty. Lidé dnes snesou daleko méně než dřív. Jen těžko snáší napětí, nedokážou se vzdát vlastních přání a představ. Potýkáme se s vyhraněným individualismem, který si přiblížíme jedním příkladem:

Přehnané nároky

Masmédia nám přinášejí denně do našich domovů nádherný svět blahobytu, moc úspěchu, naplněné partnerství a především pohádkový svět věčného mládí. Kdo by dokázal této moci sugesce odolat? Pro mnohé se tento postoj očekávání a nároků stal normálním. Komfortní byt s nejlepším vybavením, fantastická dovolená, dobře placené místo, auto odpovídající postavení, neúnavné manželské štěstí, romantika bez konce, vydařené děti, živý sbor... A běda partnerovi (-ce), když při maximalizaci kvality života nespolupracuje, ztratí práci nebo jednoduše onemocni. Běda, když se ukáže jako neschopný (-á) a dovolí si stárnout! Na tomto místě se kruh uzavírá: nereálné požadavky jsou výrazem dětinského chování.

Jaké se nabízí řešení?

Samozřejmě neexistuje jedno jediné řešení otázky přibývajících manželských krizí.

Existují však náznaky řešení. V souvislosti se shora uvedeným výčtem myslím na verš z Ř 12,2: „*A neprizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své myslí, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé.*“ . Jinými slovy: nepřebírejme způsob myšlení a už vůbec ne měřítko tohoto světa, ale orientujme se podle hodnot Božího slova.

Dvě příčiny manželské krize

Bedřich Kostlán

V dnešní době je doporučovaným řešením manželských problémů a krizi rozvod. Ten je považován za zcela normální záležitost a v ně-

tématické články

kterých oblastech ČR se rozvádí každé druhé manželství. Statistiky však neuvádějí, jak je to s tou druhou polovinou, u páru nerozvedených. Kolik je skutečně krásných a věrných manželství?

Ustanovení Boží nebo lidské?

Problematika manželských těžkostí a krizi se dotýká i křesfanů a ta se přenáší do životu sborů. Křesfané by měli být „světlem a soli“ i v oblasti manželského a rodinného života. Křesťanské učení o manželství začíná radostním tvrzením, že manželství je Božím ustanovením. Člověk na nic lepšího nepřišel a řada pokusů o jiný typ soužití přináší vice starosti a zklamání než radost. Chtěl bych upozornit na dvě z velké řady oblastí, které negativně ovlivňují manželské soužití.

Opustit a přilnout

V 1Mo 2,24 je moudrá a praktická rada, kterou dává Pán Bůh pro manželství: „*Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.*“ „Realizace“ opuštění a přilnutí je stvořitelským rádem. Původní vztah dítě-rodic je nahrazen vztahem muž-žena. Jedno tělo je vyjádřením vztahu hlubšího než je vztah dítě-rodic. Příčinou krize mnoha manželství je nedostatek emocionální nezávislosti manželů na jejich rodičích a na druhé straně nepřiměřené zasahování rodičů do vnitřních záležitostí manželů.

Milovat a ctít

Apoštol Pavel rozvíjí v 5.kapitole Listu do Efzeu stvořitelský rád „opuštění-přilnutí“ do jedinečných dimenzi vztahu Kristus-církve: „*Muži milujte své ženy jako si Kristus zamíloval církev a sám se za ni obětoval*“ (v.25) a „*žena, ať má před mužem úctu*“ (v.33). Žena touží být svým mužem milována stejně jako muž touží po úctě své ženy. V 1K 13,4-7 podává ap. Pavel „definici“ lásky. Velkým nebezpečím pro manželství je „zamilovanost do svých představ“ o partnerovi, snaha jej „transformovat“ podle образu svého. Jedineč-

nost manželství je také v učení se milovat, poznávat a odpouštět podle Božích měřítek.

Co s ledovcem?

Manželskou krizi je možno přirovnat ke špici ledovce, která je sice vidět, ale daleko více zůstává skryto. Je to důsledek neřešených konfliktů, rozdílných postojů, názorů apod. Pan prof. Matějek uvádí, že je lepší oteplit vody kolem ledovce, než brouosit jeho špici. A to je úkol pro pastorální péči i pro manželství v těžkostech. „Oteplit“ vodu lze láskou, pořuzméním, odpuštěním. Odpuštění nemá být gestem silnějšího vůči slabšímu nebo spravedlivého vůči provinilému, ale opravdu odpustit může jen ten, kdo miluje. Pán Bůh nám odpustil a denně odpouštět, protože nás miluje. Jak je to s námi?

báseň

Ved' mne, Pane

Zuzka Jurčová

Ved' mé srdce k lidem
ved' je, ať neblouzní
ať Tvou vůli hledá
a navždy jde s ní.

Ved' mé srdce, ved'
já špatný hospodář jsem
ač školy života mám
Tobě nevyrovnam se.

Já pouze sebe v střed dávám
a ostatní - až na výjimky
i Tebe, Pane - ano, Tebe
odstrkuji v dál.

Avšak ne já, už ne, už pouze Ty
buď vprostřed mého já.
Neb lásku Tvá je přemocná
a hoji lidská srdce.

Živé Slovo 4/2002

Živé Slovo 4/2002

Hlavně nic neřešit!

Petr Vadura

O manželství mluví velmi fundovaně kdo kdo. Množství knih - křesťanských i světských - obsahuje nepřehledné množství rad. A stále jako by to bylo málo... Nebo moc?

Nemám-li řešení, neřeším!

Ani nevím, kde jsme to slyšeli nebo jak jsme na to vlastně přišli - možná, že to bylo v nějaké z oných chytrých knih o manželství, ale tuhle radu občas v našem manželství využíváme: **hlavně to neřešit!** Možná teď někomu zatracuje: jak to, vzdý jedním z pilířů manželství je přeci komunikace, ne? Tedy - mimo jiné - řešení problémů a konfliktů! Souhlasím, ale ne zcela. Komunikace totiž ne vždy musí znamenat řešení problémů a konfliktů. Tím nechci říci, že by se konflikty řešit neměly. Kdo stále řešení problémů odkládá a konflikty zametá pod koberec, ten není příliš dobrým partnerem. Ze strachu před tímto extrémem však manželští poradci vymysleli radu, kterou se lidé dostávají do extrému druhého: snaží se za každou cenu všechno řešit.

A tak jsem se setkal s manželi (zvláště mladými), kteří každý den chodi spát ve dvě hodiny v noci, protože pořád dokola rozebirají konflikty, ke kterým během dne došlo. Dochází k patologickému pitvání pocitů, motivů, slov a událostí, analýze přičin a předvidání důsledků. Situace se stává mnohdy bezvýhodnou, protože řešení prostě není.

Provozní závady

Jsem-li v takovém případě požádán o radu, vzpomenu si vždy na týdny a měsíce po svatbě, kdy jsem objevoval ono sladké: neřešit. Co to znamená? V manželství čas od času opravdu něco zaskřípe. Je-li člověk rozumný, pozná, zda věc je vážná nebo zda se jedná o malou provozní závadu. Často bývá zdroj zaskřípení v nás - jednom či druhém. Mnohdy se jedná o záležitost, která se buď nedá změnit, nebo

tématické články

je její změna dlouhodobá. V tom případě je dobré věc neřešit.

Příklad z praxe

V praxi to pak vypadá takto: „Má milá, rád bych ti něco řekl, ale byl bych rád, kdybychom to neřešili. Jen chci, abys to věděla. Vzpomínáš, jak jsi mi řekla před sousedkou, že bývám často pryč? Naštvalo mě to. Vim, že je to pravda, že je to pro tebe těžké. Ale byl bych rád, kdybys o tom nemluvila před neznámými lidmi. Mně to taky mrzi, že jsem často z domu, ale víš, že to v mé zaměstnání prostě jinak nejde. Taky vim, že i tobě je jasné, že mé služební cesty jsou nezbytné. Chápu taky, že je toho mnohdy na tebe moc a že ti chybím. Jsem moc rád, že mě přesto v práci podporuješ a stojíš za mnou. Ale dnes mi to před tou sousedkou bylo nepřijemné. Jenom ti to říkám, ale myslím, že to nemusíme řešit, že si rozumíme.“ Manželka k tomu může něco říci nebo nemusí. Není to věc k řešení. Je to prostě něco, s čím se nedá nic dělat. Nemá cenu se bránit - nakonec nikdo nikoho nenašel. Nemá cenu ani vysvětlovat, protože vše je jasné. Šlo jen o to sdělit pocit, prožitek, nenechat v sobě nahromadit desítky takových malých negativních emocií, které hrozí, že po čase vytvoří mezi manželi bariéru.

Vhodné i pro jiné vztahy

Když si představím, že bychom podobnou situaci rozebirali, hledali motivy, skryté úmysly či souvislosti, je mi jasné, že bychom se asi

tématické články

nevyhnuli konfliktu, aniž bychom jakkoli pomohli našemu vzťahu.

Toto zkušenosť uplatňuj i v pracovnej oblasti, v cirkvi či v ďalších vztazoch. Jsou vči, ktoré nejsou k řešení, ale o ktorých je dobré informovať. Jsou to mnohdy i závažnejší problémy, ale pokud víme, že v nich nenajdeme řešení, je dobré je zatím neřešit. Informace by nicomné zaznít měla. Je k tomu ale zapotřebí jisté velkorysosti a schopnosti překonat potřebu sebeobrany a sebeospravedlnění. O tom byly ale jistě vydány mnohé jiné učené knihy.

O umení byť „prikrývkou“

Saskia Barthelmeß – z nem.prel. Ján Čiž

Niekde v pozadí znie hudba, jasné svetlo automaticky zniží svoju intenzitu, som oblečená v saténovom župane, vlasy mi perfektne pristanú: zaľubene sa na seba pozeráme, padáme si do náručia a ponárame sa do vášnivého bozku a nič mimo nás nie je večnou láska. Pravda, vysnivané! Áno, to je scéna na ktorú tajne myslíte, keď ráno po zobudení vidite svojho muža alebo po večeri mlčky spolu sedíte?

Na začiatku môjho manželstva som si myslela, že na tomto sне musí niečo byť, ale pravidelne som bola frustrovaná (citovo neuспokojená), keď sa jedna romantická situácia po druhnej rozplývali. Len čo som romanticky pritisla moje pery na jeho už ma odtlačil a povedal: „Miláčik, počkaj. Musím nutne ist“ Alebo: „Práve myslím na niečo iné.“ Nepočuli ste niečo také v nejakom lúbostnom filme? Práve!

Kto má réziu?

Čo mám robiť? Môžem takéto gýčové filmy jednoducho ponoriť do plácu, rojčenia – byť frustrovaná? Mnohokrát to nie je až také zlé, mať niekoho, kto ma tu a tam postaví do sietiel reflektorov a povie: „Stop, bozk nebol dosť väšnivý. Skús to ešte raz!“ Niekoho, kto mi vyhľadá šaty a postaví ma na scénu. Niekoho,

Živé Slovo 4/2002

kto mi vtlačí do ruky scenár, ktorý sa mám len naučiť naspmäť. Nebolo by to vzrušujúce? Váš muž sa ponosuje na hromadu prádla a vý len poviete: „Miláčik, mňa sa to netýka, je to tak v scenári.“

Viete čo? Mala som takého režiséra v mojom živote. Dlhho som tomu nechcela veriť. Myslela som si, že mi nikto nevezme scenár z ruky. Vyhladala som si filmy, partnerov a „happy end“. Čo mám povedať? Film bol prepadák – zlomené srdcia, samota a žiadny šťastný koniec. Režisér ma aj tak raz postavil do úlohy hlavného postavy a poslal mi muža snov na scénu!

Odkedy som si vedomá, že Boh je režisérom môjho života, môžem byť pokojná, aj keď mi v mojom manželstve niečo nesúhlasi. Môžem si byť istá, že to so mnou dobre myslí a nenechá ma v „štichu“. *Konečne On tohto muža pre mňa vyhľadal, on je pre mňa hľavou a ja som jej prikrývkou.* Naše manželstvo je jedinečné, naše „ľúbim fa“ má melódii, ktorá nikde na svete neznie, naše vzájomné city stvoril Boh, prv než sme sa narodili. To je skutočne základ, aby sme boli vďační!

Prečo ty nie si ...?

Keď si teraz myslíte, že chodom každý deň šťastná s úsmievom a hrdo ukazujem moju obrúčku, nemáte pravdu. Určite, že je to aj tak, ale opäť príde skleslosť, prajem si viac citových zážitkov, nežností, viac lásky. Sotva to viem vysvedať, a už to opäť ľutujem, lebo tvár môjho najmilovanejšieho rezignuje. Teraz čestne: Páčilo by sa vám, keby vám niekto stále predhadzoval, že nie ste tak romantický ako Rómeo, nie ste tak nápaditý ako moderátor z relácie „Daj sa prekvapit“ a nie tak láskyplný ako kocúrik? Najčastejšie je moja nespokojnosť orientovaná na manžela, ktorý robi všetko zdanivo opačne. Či nepríjem domov rozrušená ja, či ja nemám pri vysoké očakávania? - o tom často nepremýšľam. Nie sú moje predstavy o manželstve zavesené niekde vysoko? Nie je každý nedokonalý po dobrý vlastnostiam netýkavky, ktoré iných prívadzajú do šialenstva? Myslim, že mnohé páry

Živé Slovo 4/2002

si snáď nepriznávajú, že ich manželstvo je nedokonalé, lebo oni musia byť nedokonali. Tajne si prajú privolať také počasie, aby obloha bola stále bez oblakov a bolo vidieť modré nebo.

Aj my sa musíme vysporiadať s otázkou: Čo očakávame jeden od druhého a ako to presadzujeme? Kto sa ľaká hádok, ešte zhoršuje túto situáciu. U nás to vypadá takto: Chodím dlhé hodiny okolo s urazenou tvárou a môj slovník pozostáva zo slov „nie“ a „daj mi pokoj“. On sa stiahne do svojej ulyty a prepne na meravosť. Nikto nechce urobiť prvý krok.

Ked' lietajú handry

Spominam si na jeden strašný spor, pri ktorom išlo o existenčné problémy detí. Sedeli sme pri kuchynskom stole a hádali sa nie o tom, že som bola tehotná, ale: „Ja chcem aby naše dieťa malo dve mená.“ kričala som. „Na tom ti nemusí záležať“ reval on. Neskor sme sa tomu smiali, keď sme sa prv na 10 minút rozlišili (s poriadnym tresnutím dverí). Ešte dnes je táto hádka pre nás potvrdením toho, pre aké nezmyselné veci si mnohé páry idú do vlasov. Odvtedy u nás mnohé výmeny názorov vyúsťujú do smiechu. V čase, keď si chystám obvinenia, Boh mi ukazuje smiešnosť hádky, a musím sa – často proti vlastnej vôle – smiať a ľadu sa lámu. Ale, keď táto metóda nefunguje, pomáha nám ústup, dokiaľ opäť nemáme jasné myseľ. V prvom momente mám myšlienku na pomstu, ale často musím dodať, že som svojim dielom prispeala k hádke.

Nemyslim, že by Boh od nás očakával, že by sme mali naše city ukryť, aby sme sa prejavili navonok harmonicky až do konca života. Ba čo viac, dáva nám šancu, aby sme priamo ukázali ako to u nás vyzerá a chce z toho urobiť niečo dobré. Len musíme byť pripravení k tomu prispieť. A On nato očakáva, keď manželia spolu hovoria o prianiach a snoch, očakávaniami. Snáď raz budeme môcť rozpovedať prihodu, ako tú, ktorú som nedávno počula:

V deň zlatej svadby krájal muž chlieb na raňajky, tak ako to robil celých 50 rokov. „Dnes

tématické články

ti dám vrchnú polovicu“, povedal a podal tanier svojej manželke. Udivene sa na neho pozrela a povedala: „Vždy som ti stále chcela povedať, že mám radšej vrchnú polovicu chleba, ale ty si mi celých 50 rokov dával spodnú polovicu.“ „Prečo si mi to nikdy nepovedala?“, hned vyhíkol. „Chcela som ti tým urobiť radosť a dať ti to, čo by som mala radšej ja.“

Žiadne chyby obsadenia

Na začiatku nášho vzťahu bol môj najmilší „tichou vodou“. Verte mi, že som sa často bola neuveriteľne nervózna, keď som neuštáte dodatočne vŕtala: „Čo sa stalo, rozprávaj už.“. Dnes som za to vďačná, lebo hovoríme otvorene o našich pocitoch a nezahrábavame nás hnev. Keď sa to niekedy dá, pokúšame sa raz do týždňa si spraviť manželský večer. Vtedy sa pohodlne uvelebíme na pohovku a vezmeme si manželského pradcu. Jeden číta a druhý komentuje a rozpráva svoje skúsenosti. Často sa navzájom dozvedáme napinavé tajomstvá.

Je mi jasné, že sa máme ešte veľa čo učiť, od iných i od nás samých. No predsa viem: je to jedno, ako nás osobný zaľúbený film bude pokračovať. Máme Boha za režiséra, ktorý nás vidi a pozná naše pocity. Som si istá, že nerobí žiadne chyby obsadenia, lebo On to premyslel, keď mňa a muža mojich snov spojil.

Napriek tomu nehýbe s nami ako s bábkami. Záleží na nás, či chápeme naše manželstvo ako Božie požehnanie, keď my prispejeme svojim dielom. To by bolo vysvetlením o tom, čo tlačíte pred sebou po celý týždeň. Môžete spolu čítať knihu o manželstve alebo sa učiť od starších manželov. Môžete prežiť romantický víkend, kedy sa budete vedome venovať jeden druhému. Určite vás mnohé napadne – keď máte lásku k svojmu partnerovi v srdci a vôle na vylepšenie vzťahu v hlave.

Saskia Barthelmeß je vydatá za Heiko, ktorý študuje na Teologickej akadémii v Giessene. Radi sa spolu prechádzajú a rozprávajú o Bohu a prirode.

„Manželské evangelium“

Jiří Kantor

Překvapení u „stolu Páně“

Zkusme si to představit: Je neděle ráno a začalo shromáždění s Památkou Páně. Bratři se modlí, chválí Pána Ježíše Krista a zpívají se písň. Než se začne lámat chléb a podávat kálich s vínem, vstane jeden z bratří a jde za kazatelnu... Neče však Písmo, ani je nevykládá, ale mluví o sobě a o své manželské krizi. Vyznává svůj podíl viny. Překvapení z neobvyklé situace u „stolu Páně“ střídá zamýšlení nad sebou samým. Lidé jsou vyznáním osloveni, protože všichni vnímají, že k nim mluví sám Pán Bůh a to do té nejsoukromější sféry.

Osobní rozměr evangelia

Jak by potom asi mělo shromáždění pokračovat? Nevstávali by další bratři, aby podobné nebo jiné selhání také vyznali? Nestalo by se nám jednotlivcům, manželským dvojicím nebo i celému sboru evangelium bližším a osobnějším? Jak by asi potom vypadaly další měsíce a roky prožívané v tomto společenství? Zkusme si takovéto otázky položit, když se teď zabýváme tématem překonávání manželských krizi. Musim se vám, milí bratři a sestry, přiznat, že kdyby evangelium nebylo zcela osobní, tak bych si sám se sebou kolikrát nevěděl rady. Myslím, že nejsem jediný, kdo se sám v sobě mnohdy nevyzná. A tak si kladu otázku: Jsme vůbec schopni odhalit přičinu nějaké krize a porozumět její přičině, když někdy nerozumíme ani sami sobě?

Chci rozbor nebo řešení?

Jak jsem rád, že mám někoho, kdo zná dokonale nejenom mne, ale i onu přičinu. Jak to, že mi tu přičinu někdy nezjevi? A je vůbec nutné, aby mi Pán vždy ukázal kořen problému? Možná mi teď odpovíte, že to je přece základní předpoklad pro řešení konfliktu - samozřejmě s Boží pomocí. Myslím si, že tomu

tak skutečně někdy může být. Ale co v případě, že to tak nefunguje? Pak bychom si měli nejspíš položit zásadní otázku: „O co nám vlastně jde? Jde nám víc o pozitívny rozbor manželského konfliktu nebo o jeho řešení?“

Na co se zaměřit?

Jde-li nám skutečně o řešení, proč se pak nespolehnout na moc evangelia i v manželství? Copak Pán Ježíš netrpěl za mne i za mého partnera? Copak na sebe nevzal všechny příčiny i důsledky hříchu? Nezemřel snad i za krize v manželstvích, za všechny, co kdy jen byly, co trvají i ty co přijdou? Vždyť nám v sobě připravil dokonalou spásu i od zla, které ničí vše pěkné v manželství!

„On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Iz 53,5). To je evangelium pro manželskou krizi – „manželské evangelium“!

Manželství nese Hospodin!

Uzdravení, které přichází z kříže je zvláštní. Je někdy jiné, než bychom si přáli. My často nejsme schopni změny. Zůstáváme stejný jako před konfliktem. Krize, kterými procházíme, se často racionálně nepodchyti – neidentifikuje a systematicky nevyoperuje. Kristova moc a porážka zla přesto zůstávají něčím vskutku reálným. A my jako příjemci odpustění jsme vedeni k pokore. Víme, že jsme si to nezasloužili, ale především víme, že naše manželství nese Hospodin. Chtějme se k Němu vzdycky vracet. Pak vyznání slabosti partnerovi nebo i před sborem nebude něčím neobvyklým. Vždyť i náš Pán bude při tom více zviditelněn.

„On byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni“ (Iz 53,5).

misie

Bratská misia v Papui-Novej Guinei

Podľa článku Ossieho Fountaina v Echoes-jún 2002 spracoval Ján Hudec

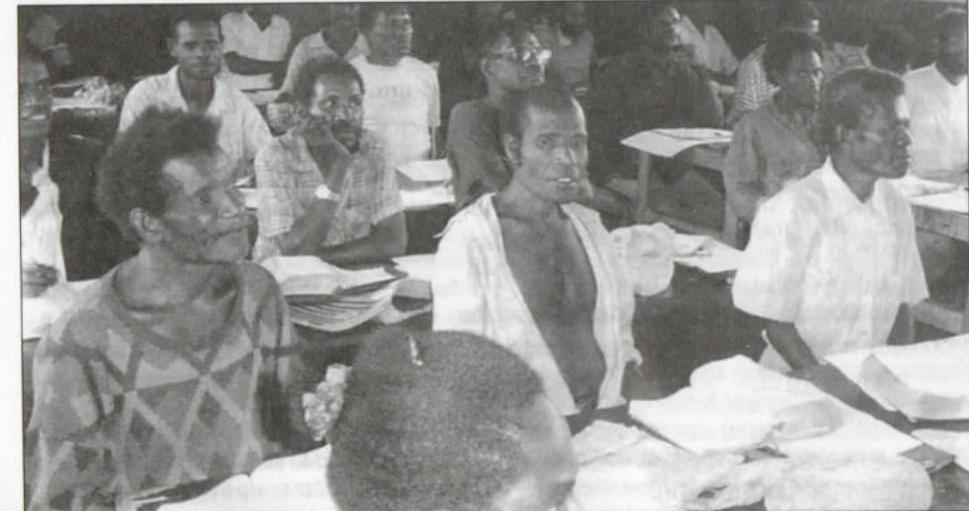
Papua-Nová Guinea zaberá východnú časť ostrova Nová Guinea, druhého najväčšieho ostrova na svete. Jeho západnú časť zaberá indonézska provincia Západná Papua, nazývaná predtým Irian Jaya. Ostrov leží v Tichom oceáne blízko severného pobrežia Austrálie a východne od indonézkych ostrovov. Papuánci žijú okrem neho na ďalších viac než 1400 ostrovoch v súostrovi Melanézie. Samotná Papua-Nová Guinea pokrýva okolo 1,9 milión km² oceánu a 462 840 km² ostrovnej pevniny. Má okolo 5,1 milióna obyvateľov, ktorí hovoria viac než 800 nárečiami. Okolo 70 % z nich ovláda i nárečie Tok Pisin či novomelanézske. Úradnou rečou je však angličtina.

História. V 19. storočí si koloniálne mocnosti rozdelili aj ostrov Novú Guineu. Ho-

landania obsadili jeho západnú časť (1848), Veľká Británia juhovýchodnú časť, zvanú Papua (1884) a Nemci severovýchodnú časť, zvanú Nová Guinea (1886). V roku 1905 Británia poručila Papuu Austrálii, ktorá po roku 1918 dostala do správy aj Novú Guineu a neškôr spojila tieto dve administratívne územia v jeden celok – Papuu-Novú Guineu. Tá zisala roku 1973 samosprávu a roku 1975 nezávislosť.

Misia „kresťanských bratov“ vo východnej časti ostrova začala v roku 1951 na jej severozápadnom pobreží. Prví bratskí misionári, ktorí sem prišli z Austrálie boli Stanley a Patricia Daleovci. Za nimi nasledovali ďalší z Austrálie, USA a Nového Zélandu. Podporo-

Študenti v biblickej škole

vala ich Kresťanská misia v mnohých krajinách (CMML). Aj neskôr bola skupina bratských misionárov na ostrove vždy medzinárodná, hoci väčšina misionárov prichádzala z Nového Zélandu. Od roku 1961 sa misia rozšírila z pobrežia i na vnútrozemnú Centrálnu vysočinu, keď metodistická misia poručila svoju prácu na tomto území CMML. Usilovnou a obetavou prácou misionárov vzniklo na južnej časti vysočiny okolo 75 bratských zborov.

Po roku 1960 začala i práca biblických škôl pre vzdelávanie domorodých starších a učiteľov zborov. Od roku 1970 začal počet zahraničných misionárov klesať z nutnosti zabezpečiť vzdelanie ich detí v domovských krajinách. Ale misia a zakladanie nových zborov ďalej pokračovali, lebo v nich postupne vždy vo väčšej miere pôsobili domorodi bratia. Skupinu zahraničných misionárov, v ktorej kedysi bol viac ako 100 misionárov, tvorí dnes iba 5 manželských párov a 1 muž. Napriek tomu namiesto 250 bratských zborov v roku 1985 je ich dnes viac než 380. To je výsledok práce najmä domorodých evanjelistov medzi donedávna nezaziahnutými kmeňmi a v banských oblastiach.

Regionálne a národné konferencie v poslednom desaťročí stali sa významnou črtou **Kresťanských bratských zborov** (CBC) v Papui Novej Guinei a veľmi ich zjednotili. Národný výskumný úrad zborov vo Wewaku vydáva ich spoločný časopis. Koordináčny výbor, zložený zo zástupcov zborov, schádza sa dvakrát do roka a rokuje o otázkach spoločného záujmu.

Súčasný stav krajiny. Po dosiahnutí nezávislosti zdala sa budúcnosť krajiny veľmi svetlu vzhľadom k exportu poľnohospodárskych výrobkov a ložiskám zlata a striebra, ropy a plynu. Ale politická nestálosť, protekcionizmus, obchádzanie zákonov a korupcia postupne priviedli krajinu k súčasnému hospodárskemu i mravnému úpadku. Stále sa zhoršuje postavenie vidieckych oblastí oproti mestským obvodom. Rastie nezamestnanosť, zhoršuje sa zdravotný stav a vzdelanostná úroveň obyvateľstva. AIDS sa stáva jedným

z hlavných problémov, keď sa počet zaznamenaných ochorení zdvojnásobuje každý štvrtok. Rastie počet narkomanov a množia sa potoky menších mafii.

Podľa posledného sčítania sa 96,5 % obyvateľov hlásí ku kresťanstvu. Avšak druhé a trete pokolenie kresťanov už nezdieria živú vieru a zbožnosť ich predkov. Pôvodné pohanské náboženstvá sa vracajú a ovplyvňujú mnohých iba formálnych kresťanov. Viaceré evanjelikálne zby, najmä letničného zamerania, namiesto evanjelizácie pohanov a kresťanov podľa meno prefahujú členov z iných evanjelických a evanjelikálnych cirkví a dávajú podnet k nezdravej súťaži v tomto smere. Vďaka Bohu, že na druhej strane je v krajine mnoho výborných kresťanských vodcov a pracovníkov v plnočasovej službe i viacero verných kresťanov vo vláde, úradoch a hospodárstve.

Kresťanské zby v Papui Novej Guinei využili dosiaľ mnohé príležitosti a odpovedali na mnohé výzvy, plynúce z okolnosti, v ktorých žijú. Stále však potrebujú Božiu milosť k citlivej kresťanskej službe v tejto mnohokultúrnej krajine a jej súčasnej fažkej situácií. Prosia, aby sme sa pripojili k ich modlitbám za nových dlhodobých i krátkodobých pracovníkov v biblickom vzdelávaní, v práci s mládežou, pri prekladoch Biblie a kresťanskej literatúry, vo výstavbe potrebných zborových budov a iných potrebných činnostach, ale aj za tých, čo by finančne podporovali Božie dielo v tejto krajine.

Autorom pôvodného článku je novozélandský misionár Ossie Fountain, ktorý so svojou manželkou Jenny pôsobil v Papui Novej Guinei v rokoch 1967-84. Najprv ako učiteľ na strednej škole do roku 1970. Potom ako biblický učiteľ pracovníkov zborov (do roku 1974) a zakladateľ dvoch biblických škôl, na ktorých potom i vyučoval. Pomáhal tiež pri preklade Nového zákona do reči kmeňa Huli. So svojou manželkou Jenny viedli mnoho seminárov o manželstve a rodine a vydali viacero kníh z tejto oblasti. Z rodinných dôvodov sa v roku

1985 vrátili na Nový Zéland, kde slúžili v miestnom zbere a Ossie neskôr 9 rokov ako dekan štúdia na pobočke Biblickej školy vo Wellingtone. Na pozvanie Koordináčného výboru Kresťanských bratských zborov sa v júli 2000 sa vrátili na niekoľko rokov do Papui Novej Guinei, aby pomáhali pri vyučovaní na viacerých biblických školach v krajinie. Osieho rodičia boli misionári v Indii a jeho starý otec bol známy biblický výkladač W. E. Vine. Ossie a Jenny majú dve dospelé deti a tri vnúčatá.

Máme co nabídnout (?)

Aleš Bartošek

Zústane pro nás misie tabu?

Je mi 50 let, od svého dětíství jsem vychováván k víře v Pána Ježíše Krista a po celou dobu je můj domácí sbor Kresťanský sbor v Brně na Šámalově ulici. Při pohledu zpět mohu vidět, že se mnohé v životě našeho sboru změnilo (např. finanční hospodaření, hudební doprovod při zpěvu u Památky Páně, věřící znají starší sboru, změna formy jednoho večerního shromáždění atd.). Myslím si, že k dobrému, i když si někteří před změnami mysleli opak. Stále častěji si však pokládám další a další otázky a při hledání odpovědí na ně přicházím na téma, která jsou v mnohých kresťanských sborech tabu. Nechci dávat za příklad ani brněnský sbor, ani žádný jiný a pod slovem „tabu“ si nepředstavujte zakázané oblasti k diskusi. Spíše vnímám, že není obecná potřeba o mnohých problémech hovořit. Chci se dnes dotknout pouze jednoho. Vede k němu otázka: „Jsou naše sbory otevřené nebo uzavřené?“ V zahraničí vešly kresťanské sbory do historie církve pod názvem „otevření bratří“, protože pěstovali **otevřené vztahy s věřícími lidmi napříč církevními ploty. Byli však také otevřeni misii**, vždyť jen ze sborů v Británii bylo vysláno na **6000 misionářů do celého světa**. Misie byla a je nedilnou součástí poslání sborů otevřených bratří. Jsme však i my otevřeni pro misii? Nepředpokládám, že by někdo chtěl od-

povědět negativně. Pak bychom ale neměli zůstat jen u proklamací, druhou stranou správně zvolené mince je totiž praxe.

Misijní uzavřenost otevřených bratří v ČR?

Dlouhá léta jsem byl přesvědčen, že zvá do shromáždění je vrcholný cíl našeho evangelizačního úsilí. Stačí jen zběžně pozorovat život našich sborů a zjistíme, že téměř ve všech výrazně převažuje důraz na čistotu biblického učení, na pravidelné docházení do shromáždění, na aktivní zapojení všech věřících apod. Není to však vše stejně. Někde se dokonce dělají pravidelná či nepravidelná evangelizační shromáždění. Zůstává přitom faktem, že takto uspořádaný život sborů nikomu z návštěvníků nebrání v tom, aby naše naše veřejná shromáždění navštívily. Občasná shromáždění pro pozvané jsou však jen jakýmsi náznakem skutečné misie. Po zevrubném ohledání naší praxe pak k vlastnímu překvapení musíme konstatovat, že Kresťanské sbory jsou v tomto ohledu vice uzavřené, než otevřené. Daleko větší důraz je totiž kladen na vnitřní život sboru, než na jeho působení navenek. Daleko více se věnujeme jeden druhému, než nové přichozímu. V některých situacích nás cizí návštěva vyloženě ruší. Nechci zacházet do detailů, protože v každém z jednotlivých sborů jsou tyto pomyslné dveře pootevřeny (či přivřeny) poněkud jinak.

Boží plán záchrany formou prevence

Občas celou společnost překvapují události, které svým strategickým významem a katastrofickým scénářem přímo vybízejí k evangelizaci. Lidé se v takových situacích sami ptají: „Kde je Bůh?“, „Jak je to možné?“, a velice často jsou ochotni změnit své životní postoje. Jako příklad stačí situace po pádu výškových budov Světového obchodního centra v USA, nebo atmosféra mezi lidmi postiženými nedávnými povodněmi v Čechách, nebo teroristický útok v moskevském divadle. Církev potom pořádá

společné bohoslužby, či zádušní mše... ale to všechno už je pozdě. To už je jen smutným máváním za odjetým vlakem. Je toto Boží plán pro evangelizaci? Mám zato, že Bible nás učí prevenci. Rozhodujícím biblickým motivem je "jak vyřešit životní tragedii a předejít definitivní smrti" - jinou variantu Bible nezná.

Živá řec Izajášova proroctví

Izajáš 26,9-12: „Má duše v noci po tobě touží; můj duch ve mně za úsvitu tebe hledá. Když vykonáváš své soudy na zemi, obyvatelé světa se učí spravedlnosti. Když se milost činí bezbožnému, neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti nepravost činí, a nehledí na důstojnost Hospodinovu. Hospodine, ruka tvá je pozvednuta, a oni to přehlížejí.“ To je lapidární odpověď na hloupé otázky typu: Kde byl Bůh, když se řítily věže, když se potápel Titanik, když slušní lidé přichází o střechu nad hlavou...

Jakou roli hraje církev?

A co Křesťanské sbory? Pakliže reagujeme na takovéto situace, je to dobře. Ale nečekáme až na tyto situace? Nečekáme někdy až se potopí půl republiky a pak teprve vyrážíme do terénu? Zvedá Hospodin svůj prst směrem k nám nebo k těm "hříšníkům"? Společně se všemi bratry jsme na jarním setkání starších bratří našich sborů dospěli k názoru, že se potřebujeme orientovat mnohem!!! více na misii a mnohem více se otevřít novým lidem. Za velmi důležité považujeme vzájemné vychovávání se k tomuto poslání. A dobré víme, že máme co nabídnout! **Hospodine, ačkoli výšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzřít' a zahanbeni budou, závidice lidu tvému.**

Nejlepší prevence je evangelizace

Neseme poselství o spasení. A nesení je jednoznačnou záležitostí prevence. Teď - ne po smrti, ne někdy, ne až padnou věže. Také nestačí pouze moralizovat, pouze nabízet smysluplnější život, pouze učit poctivému a čestnému jednání, pouze nabídnout kus obnošeného šatstva či šálek teplé polévky.

Jako před porodem těhotná se svijí a v bolestech křičí, takoví jsme byli před tvou tváří Hospodine. Svíjeli jsme se jako těhotní, a porodili jsme jen vitr. Zemi jsme vítězství nezískali, nepadli obyvatelé světa.

Milost bezbožnému?

Před zhruba deseti lety byla válka v Perském zálivu. Pan Husain byl považován za agresora. Jak to dopadlo? Svým způsobem mu byla učiněna milost. Nebyl osobně nijak postižen. A dnes? Po 10 letech se svět boji jeho alchymistů. Ještě příklad domácí: Když

náš pan prezident udělil milost mnoha odsouzeným, naplnila se Izajášova slova přímo před našima očima. Zatímco republika se učila žít v novém právním systému, propuštění se v drtivé většině opět nepoučilo a nádor zločinu neřízeně metastázoval. O nějakém ohledu na Hospodinovu důstojnost nemůže být ani řeč.

„Hospodine, ruka tvá je pozvednuta, a oni to přehlížejí.“ To je lapidární odpověď na hloupé otázky typu: Kde byl Bůh, když se řítily věže, když se potápel Titanik, když slušní lidé přichází o střechu nad hlavou...

Izajášův obraz těhotné je velmi výmluvný. Kolik péče a úsilí svědomitá budoucí maminka věnuje jedinému cíli: narození dítěte. Výsledek všech bolestí těhotenství a vlastního porodu je nový život! Těhotenství není stav, ve kterém by si člověk měl libovat a setrvat v něm provždy. Těhotenství trvá necelý rok a má jasný cíl! To-muto cíli je podřízeno veškeré úsilí těhotné.

K dobré teorii patří účinná praxe

Bůh nám (církvi) vytyčil misijní cíl. Jsme jeho poslové s evangeliem, jsme těmi, kteří na místě Kristově vyzývají hříšníky ke smíření s Bohem (2K 5,20). Našim cílem však není jen dobrá znalost Bible. Ruku v ruce s dobrou teorií musí jít účinná praxe - příkladná otevřenosť pro evangelizaci a službu nevěřícím, tak jak to můžeme vidět u některých „mladých“ sborů. Izajášovo proroctví totiž pokračuje a říká **„porodili jsme jen vitr“**. Výsledek našeho úsilí o nový život je prýč. Zemi jsme nic nepřinesli, lidem jsme nic neřekli... Často přemýšlím, zda výše zmíněnému úsilí o čistotu biblického učení, zda pravidelné a mnohaleté docházce do shromáždění, zda mnohým odkrytým biblickým pravdám a proslovům nechybi onen porod. Zda nejsme příliš dlouho těhotní, či zda dokonce veškeré to dobré snažení a mnohdy velmi usilovně se neukáže jako porod větru. Odvane a je ten tam.

Poslání, za které se nemusíme stydět

Našim společným přání je, aby naše sborové snažení nebylo soběstředné. Abychom se nescházeli, nevzdělávali, nenapomínali a nepovzbuzovali jen pro nás osobní růst ve víře, jen pro naši potřebu. Smyslem našeho bytí je přivádět hříšníky k Pánu Ježíši Kristu a to je v naprostém souladu s Božím záměrem: **„Vězte, že ten, kdo odvrátí hříšníka od bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti a přikryje množství hříchů“** (Jk 5,20). Pootevřeme více naše dveře? Proč ne? Vždy máme co nabídnout a nejen to, dokonce nám mohou závidět!

výročia

Pět rokov od úmrtia Matky Terezy

Článok upravil a doplnil Ján Kučera

5. septembra 2002 uplynulo pět rokov od smrti Matky Terezy, služobničky Božej a najbiednejších ľudí. Ako spomienku na túto vzácnu ženu uverejnjujeme črtu americkej spisovateľky B. B. Yongsovej:

„Žil som na ulici ako zviera“, šepkal umierajúci muž, „ale umriem ako anjel, zahrnutý stastlivosťou“. Tieto slová hlboko dojali drobnú ženu, ktorá sa skláňala nad vychudnutým mužom. Jemne mu čistila rany plné červikov.

Úprimná vďačnosť zračiaca sa v očiach trpiaceho muža ju dojimala, nepotrebovala však slová jeho vdaky. Dobrotivosť, láska a súcit, ktoré jej vyzarovali z očí a vrelý úsmev chceli povzbudiť jeho ducha. S vypätním všetkých sil sa spýtal: „Kto je ten anjel, čo sa o mňa stará?“ „Tvoja sestra“, odpovedala. „Sestra“ - na tvári sa mu rozlial spokojný úsmev - „teraz idem domov, k Bohu“. Po tých slovách vydychol naposledy.

Kto je tento „anjel“?

Volala sa Agnes Gonxha Bojaxhiu a narodila sa 26. augusta 1910 v Juhoslávii. Bola albánskeho pôvodu. Svet ju však pozná pod menom **Matka Tereza**. (Niekedy uvádzame jej meno po slovensky ako Matka Terézia. Správnejšie však bude zrejme volať ju menom v origináli, ktoré si sama zvolila, teda Matka Tereza - poznámká autora upraveného slovenského textu).

6. septembra 1997 opustila tento svet, zanechala ho však lepší, ako bol predtým. Od toho večera, keď našla na ulici umierajúceho muža a s láskou sa oňho starala, až kým nezomrel. Spolu s ďalšími Misionárkami lásky sa ujala vše štyridsiatich tisícov umierajúcich ľudí. Mnohí vďaka ich starostlivosti zostali nažive.

Spôsob života je posolstvom

Ak je Boh ruka, ktorá piše, potom je každý z nás nástrojom. Matka Tereza chcela, aby sme všetci pochopili, že spôsob, akým žijeme svoj život, je pre úbohých posolstvom a že prostredníctvom svojho života a práce vydávame svedectvo. To, čím sa zamestnávame, ovplyňuje naše srdce a pôsobí na našu dušu. Naše správanie teda mení „stav“ našej duše.

Princ Michael z Grécka jej povedal: „Možno že v indických uliciach vládne nádej, tu však takmer nijakú nádej nemáme“. „Kdeže!“ protestovala. „To nemôže byť pravda! Aj tu je veľa ľudí ochotných pomôcť“.

Čo sa môžeme naučiť?

... od tejto drobnej, pokornej a oduševnej ženy, ktorej hlas zmenil obrovskú planétu na veľkosť ustrice? Po prve, že existujú zaznávania ľudia. „Každý človek si zaslúži, aby mu druhí poslúžili“, vyjadriala a poukázala na to, že našu službu potrebujú nielen chorí a nádzni: „Človek, ktorému je odopieraná láska, pozornosť a starostlivosť, je tým najbiednejším tvorom na svete“. Po druhé, učíme sa že je dôležité vedieť pristupovať k problémom. „Nikdy neberieme na seba zodpovednosť za masy ľudí“, vysvetlila matka Tereza. „Vidím vždy jednotlivca. V jednej chvíli môžem milovať iba jedného človeka. Môžem nakŕniť iba jedného. Až potom druhého, tretieho... A tak začнем. Vyberiem si jedného človeka...“

**Rozmýšľaj globálne,
konaj lokálne!**

Myšlienka Matky Terezy má úžasný dosah. Zamyslite sa na chvíľu nad významom slova „lokálne“ v hesle „Rozmýšľaj globálne, konaj lokálne“.

Môj priateľ, spisovateľ Dr. Denis Waitley, napísal o knihe Krajina srdca tieto slová: „Svetovému mieru sa učíme na kolenách rodičov alebo niekoho, kto ich zastupuje.“ Podstatou myšlienky Matky Terezy je dôležitosť nášho

každodenného konania, každého nášho činu alebo slova. To, ako sa správame k deťom, k pribuzným, k spolupracovníkom, študentom, pacientom - ba aj k ľuďom, s ktorími sme v kontakte len krátko - ovplyňuje ich životy väčšími, ako tušíme.

Aj my môžeme veľa zmeniť, ak...

Nemôžem zabudnúť na príbeh muža, ktorý pri kondičnom behu na pláži stretnie malého chlapca a vidi ako zbiera hviezdice a rýchlo ich hádze do vody. „Obávam sa, že všetko tvoje úsilie je zbytočné!“ prihovoril chlapovi. „More vyplavilo na breh stovky hviezdic a na horúcom slnku všetky rýchlo zahynú. Tvoje dobre myšlené úsilie na ich osude nič nezmení. Radšej sa chod' zahrať alebo si zabejaj.“ Chlapec pohľadom preletel množstvo hviezdic ležiacich na brehu, potom mu oči padli na krásnu hviezdicu, ktorú držal v ruke. Hodil ju do vody a optimisticky odpovedal: „Ale zmením aspoň osud tejto!“

Tento malý príbeh ilustruje ideál, ktorý by sme si podľa Matky Terezy mali vštepiť do srdca: Nikdy nesmieme podceňovať dôležitosť nášho konania. Práve tak ako chlapcovo konanie zmenilo osud každej jednej hviezdice, ktoré sa dotkol, a práve tak ako Matka Tereza a Misionárky lásky zmenili osud každého človeka, o ktorého sa starali, aj my môžeme veľa zmeniť, ak otvoríme svoje srdce aspoň jednému človeku, pomôžeme mu, povzbudíme ho a podporíme.

Čo je najdôležitejšia vec

... ktorú môžeme urobiť, aby bol svet lepší?“ spýtal sa raz reportér Matky Terezy. A znova nás obdarila múdrovou odpoveďou, ktorá by mohla slúžiť ako základ pre celoživotné poslanie človeka. Jednoducho vyhlásila: „Musíme hľadať jeden druhého.“ „Ako to máme robiť?“ spýtal sa novinár. „Nájdeme jedného človeka a potom ďalšieho a zasa ďalšieho,“ odpovedala. „Možno, že keby som

nebola naša toho prváho úbožiaka, nebola by som pomohla ďalším štyridsiatim dvom tisícom,“ povedala a tým nás povzbudila, aby sme aj my pomohli najprv jednej ľudskej bytosti, urobili jeden láskavý skutok. „**Celá moja práca je len ako kvapka v oceáne. Ale keby som ňou neprispela, v oceáne by táto kvapka chýbala.**“

Matka Tereza, jedna z tých, čo zmenili túto planétu, nám radi: „**To isté platí pre teba, pre tvoju rodinu, pre tvoju komunitu a platí to, kamkolvek ideš. Jednoducho začni u jedného človeka...**“

570 let soudce chebského

Milan Kraiča

Podnety z vlastní historie

Současný spirituální stav českého národa je sice tristní, ale to ještě neznamená, že bychom ve vlastní historii nenacházeli pozitívny momenty, na které můžeme navazovat. Zkusme si jeden takový přiblížit a uvidíme, že se naše současná křesťanská komunita se nemusí za podnety ohlížet stále jinam. Horlivé a nekritické přejímání nových myšlenek, zejména ze země „za velkou louží“, často odhaluje, jak málo jsme zakotveni ve vlastním duchovním dědictví. Jak by se asi mnozí podivili, kdyby zjistili, že **mnohé z převzatých „vzorů“ nejenom z našeho prostředí vyšlo, ale bylo v něm také již dávno odzkoušeno.** I proto se k tomuto odkazu potřebujeme vracet.

Výročí „soudce chebského“

Za jeden z možných dokladů takového tvrzení nám může sloužit i menší výročí, které jsme si letos mohli připomenout. Dne 18. května 1432 uzavřeli zástupci českých husitů a basilejského koncilu spolu dohodu o podmínkách, za kterých se povede jednání o opětovném sjednocení Čechů a katolické církve. Podle místa, v němž k události došlo a sedmého bodu dokumentu je tento dodnes nazýván „**soudce chebský**“. Než si připomeneme

jeho obsah, podivejme se nejprve na to, co jeho uzavření předcházelo.

Pozadí zápasu o kritéria pravdy

Česká reformace se už od svého počátku snažila pro své názory získať podporu co nejšírsího spektra tehdejšího křesťanstva. To se zřetelně zračí již u Husa, který se pro obhájení a publicitu svého učení vystavil jisté smrti. Pokusy přesvědčit své současníky o poznané pravdě a dosáhnout tak smíru, pak zaznamenáváme ve zvýšené míře i u jeho nástupců. Dokonce i v době, kdy husitská vojska stála na vrcholu své slávy. Jako příklad mohou sloužit jednání v Prešpurku (dnešní Bratislavě r.1429), Beheimsteině (1430) a v Krakově (poč.1431). Druhá strana se ovšem rezolutně stavěla proti jakémukoli jednání s českými kaciři. Celá katolická Evropa totiž znala jen dvě totálně svrchované autority, jež rozhodovaly o tom, co je pravda a co nikoliv. Minim papeže a koncil. A právě ve sledované době vrcholil uvnitř západního křesťanstva zápas o to, která z obou institucí bude té druhé nadřazena.

Vojenskou sílu nahradilo jednání

Důležitou kartou ve vrcholné politické hře se stávala česká otázka. Avšak křížová výprava, mající svým vítězstvím zajistit převahu stoupencům konciliarismu, skončila 14.8.1431 u Domželic naprostým fiaskiem. Její hlavní strůjce, kardinál Giuliano Cesarini, prchl z Čech rovnou do Basileje, kde už se sešel známý církevní koncil. Tady jej uvítal Jean Beaupere, proslulý inscenátor procesu s Johankou z Arku. Právě ten kardinála přesvědčil, že bude mnohem efektívnejší získat Čechy k návratu do lůna katolické církve cestou přátelství a laskavosti náměsto „via bellum“ (cestou války). Výsledkem pak bylo pozvání zástupců husitů do Basileje.

Hledání záruk bezpečnosti

V Českém království vytvárala zpráva nadšený ohlas. Nejprve však bylo třeba dojednat podmínky vyjednávání na koncilu a zejména záruky bezpečného návratu husitského posel-

stva zpět do vlasti. Stále totiž platilo usnesení kostnického koncilu, že slib daný kaciři je neplatný. Proto došlo 8. května 1432 k vyjednáváním poslů z Basileje s husitskou stranou. Ta byla reprezentována Janem Rokycanou, Petrem Payne, Martinem Lupáčem, Mikulášem Biskupcem a Markoltem ze Zbraslavic. Nejdůležitější postavou na straně římanů se stal s husitskou věroukou dobře obeznámený Jindřich Toke. Čechům se sice nepodařilo vyjednat takové bezpečnostní záruky, jaké si představovali, dosáhli však toho, že výše uvedené ustanovení kostnického koncilu bylo zrušeno. Zato však dosáhli mimořádného diplomatického vítězství v prakticky nejdůležitější otázce.

Co bude kritériem pravdivosti?

Jednalo se o to, kdo bude rozhodovat disputaci o základních článcích husitské víry - čtyřech artikulech pražských. Basilejští mluvčí považovali za samozřejmost naprostou svrchovanost koncilu v rozsuzování všech sporných otázek. Ale neústupnost českého poselstva a nátlak některých německých kurfiřtů i samotných Chebanů, toužících po míru, způsobily skutečný zázrak. Rozhodčím kritériem pro posouzení pravdivosti teologických výkladů se měl stát zákon Boží, praxe Kristova, apoštolská a prvotní církve spolu s uznanými patristy. Jinými slovy: za nejvyššího soudce ve sporu o to, na či straně je pravda, byl přijat Nový zákon.

Znovuvzkříšený fenomén

Dnes ani nedovedeme docenit, jak naprostou převratnou událost v dějinách evropského křesťanství přijetí výše uvedeného ustanovení znamenalo. Princip posuzování výkladu Písma Písmem samotným byl po tisíci letech vzkříšeným fenoménem, předznamenávajícím světu začátek nové éry latinské civilizace. Je navíc přiznačné, že to, co pro husitskou společnost bylo již dávno živoucí praxí, koncilní otce zcela zaskočilo. Něco takového si západní Evropa ještě dlouho nedovedla věbec představit. Stejně tak budil údív požadavek hu-

sítů, aby na koncil byli přizváni i zástupci řecké, arménské a dalších křesťanských denominací. Tedy snaha přetvořit koncil na skutečné ekumenické shromáždění všech křesťanů. V době, kdy se katolická Evropa utápela ve sporu o nadřazenost dvou svých čelných institucí, nastolil tak český národ zcela nový precedens ke hledání skutečné pravdy.

Jasně vytýčený směr

Pro nás dnes ovšem největším paradoxem zůstává, že zatímco dokonce i marxističtí historici obdivně hodnotili prosazení chebského soudce za největší diplomatický úspěch husitské reformace, my zpravidla nemáme ani zdání, že právě z naší země před 570 lety problesklo světlo k hledání pravdy. Kriteriem k posuzování teologických výkladů se stalo Písmo a apoštolská praxe. Neměli bychom zapomínat s jakými obětmi naši předkové ziskané světlo hájili! Podobně jako byl vstup prvního člověka na měsíc jen malým krůčkem ve výzkumu vesmíru, byly i chebské úmluvy jen vykročením z duchovní tmy ke světlu pravé lidské svobody z Ducha svatého. Ukázaly však jasny směr, který vyústil v reformaci a vznik nezávislých a probuzeneckých hnutí moderní doby.

úvaha

Pohled přes údolí za horizont času

Jarek Andrýsek

Náročný výstup odměněn výhledkou

Jako chlapec jsem často s rodiči chodil po horách. Neměl jsem rád namáhavý výstup, zato jsem se těšil na to, až se na cestě objeví nějaký pěkný výhled. To jsme se totiž obyčejně zastavili a kochali pohledem na krajinu. I dnes se rád divám do dálky přes hori-

zont hor a také dolů na sotva viditelné domy. A člověka? Toho ani nevidíte. Najednou získejte odstup od sebe sama a svých všedních starostí. Taková zastavení potřebujeme i jako křesťané nebo celá společenství, sbory. Zastavme se na cestě k vrcholu a ohlédněme se na cestu, která zůstala za námi někde v údolí. Mě se takového pohledu dostalo, když jsem si procházel podklady k jedné z přednášek o historii bratrského hnutí na našem území v době Rakousko-Uherska. A o to, co jsem uviděl, se chci s vámi rozdělit.

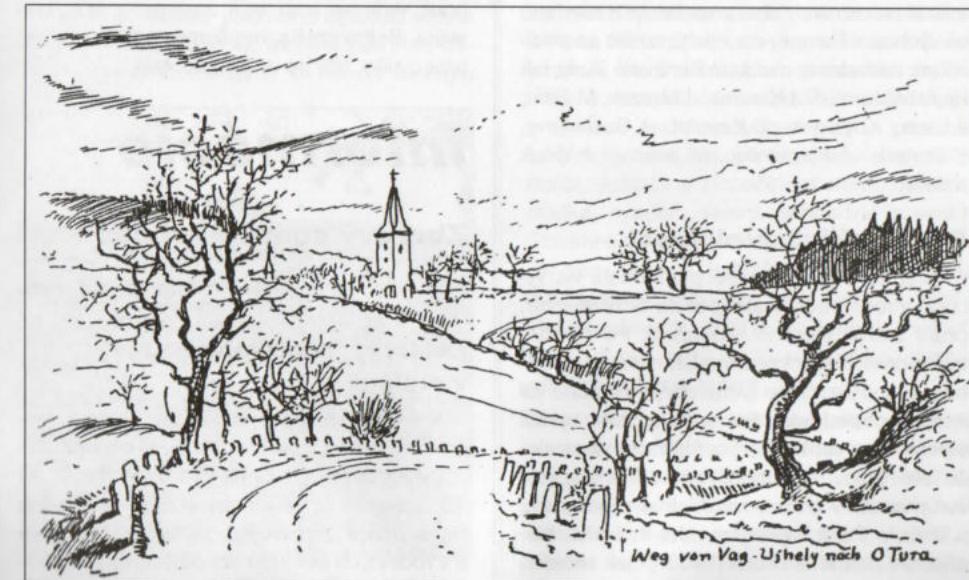
Cesta údolím

Je to právě sto let, co se mladý evangelický vikář a překladatel Bible J. Warns, vydal v roce 1902 na misijní cestu z Německa přes Slezsko, na Slovensko, do Maďarska, Sedmihradska a na Vojvodinu, aby povzbudil malé kroužky znovuzrozených křesťanů. V Schildesche u Bielefeldu a jeho okolí, kde působil, pronesl během roku asi 150 kázání. Bylo zaseto a on se mohl vydat k dalšímu neobdlanému poli. Získal kontakty na různé pro-

buzenecké skupinky na území R-U monarchie a vyrážil. Na Slovensku ve Staré Turé (Vag-Ujhely) se setkal s J. Chorvátem a sestrami Royovými, zakladateli Modrého kříže, kteří mimo jiné udržovali také vřelé kontakty s Dr. Baedekerem a E. H. Broadbentem, známými osobnostmi bratrského hnutí. Podobně tomu bylo i v Praze, Bratislavě, Budapešti, Vojvodině a Sedmihradsku. Znovuzrozených duší bylo málo a práce nesmírně hodně. Nenechal se však odradit a všude se živě zajímal i o tamější dějiny církve.

Nejaktivnější misie své doby

Není bez zajímavosti, že právě v oblasti Malých Karpat našlo v 16. století svůj nový domov probuzenecké hnutí „křtěnců“, známých též jako „habáni“. Ti pod vedením Jakoba Huttera odešli z Tyrolska, aby na území Moravy, Slovenska a Sedmihradska zakládali křesťanská společenství po vzoru Jeruzálemské církve. Tato společenství brzy vyvinula nový pracovní styl, tzv. „produkтивní komunismus“ - společně spravované dvory. Jen na území Moravy jich bylo

Kresba z deníku J. Warnse – pohled na Starou Turou od Nového Mesta n. Vahom

86 a některé zahrnovaly i několik tisíc příslušníků. Z tohoto nového hospodářského prostředí pak vystoupila neaktivnější protestantská misie 16. století. A než se přes toto hnutí přehnala smršť protireformace čítalo 60 tisíc příslušníků. Pravidelně vysílali posly do jiných zemí. Nakonec bylo dva tisíce bratří upáleno nebo popraveno a zbytek rozeštvan. Usídili se na Slovensku (Modra), v Sedmihradsku (Hermannstadt=Siбiu) a dál v Rusku. J.Warns se vydal po jejich stopách a ve své knize „Dějiny bratří“ věnoval tomuto nezávislému hnutí křesťanů obsáhlou kapitolu, nazval ji Hutterští bratří.

Ve stopách prostých bratří

Na začátku 20. století podnikl J.Warns několik cest na Balkán. Kázal a povzbuzoval křesťany na Těšínsku, na Moravě, v Malých Karpatech, Bratislavě, Budapešti, Vojvodině, Sedmihradsku. Všude tam navázal kontakty, které vytváraly rozvíjejí. Některí z navštěvovalých bratří se později přihlásili do Biblické školy v Berlině, kterou spoluzakládal i Dr.Baedeker a von Viebahn, a kde Warns vyučoval. Z Boží milosti pak vznikaly sbory nezávislých křesťanů ve východní Evropě, na jejichž vzniku se podíleli jak zakladatelé a učitelé Berlínské školy, tak i její absolventi (F.J.Kresina, J.Mrózek, M.Sitár, J.Laub, G.Kowal, S.Koшuth, A.Gschweng, K.Danert, A.Morawski, M.Švéda, A.Vlček a další).

Bůh odměňuje poslušnost

Když se Warns po své první cestě na východ v roce 1902 vrátil zpět do Schildesche, prožil zázrak velkého probuzení. Po mnohaletém mravení práci pastora Ch.Köhlera se během evangelizačního týdne obrátilo mnoho lidí a další následovali. Pro svou aktivitu upadli v nemilosť u vedení církve. Nakonec sami složili své úady, aby mohli svobodně vyznávat své poznání v otázce nezávislosti církve, křtu a Večeře Páně i všeobecného kněžství. Nechali se pokříti a v roce 1905 přijali nabídku připravovat v Alianční biblické škole misijní pracovníky pro východní Evropu. Zmíněné probu-

zení předznamenalo vývoj v mnoha evropských zemích. Lidé se obraceli k Bohu, a protože ve svých církvích nemohli svobodně působit. Vznikaly nové nezávislé církve a mezi nimi i bratrské sbory (dnes Křesťanské sbory). Bratr Warns a jeho spolupracovníci je pak navštěvovali a povzbuzovali.

Pohled za horizont času

Píše se rok 2002. Křesťanské sbory na Slovensku uspořádaly v Modre Druhou misijní konferenci, která všem účastníkům zprostředkovala mnoho cenných impulsů. Nebylo to jen ohlédnutí zpět za historii bratrského hnutí, ale i dopředu - za horizont času, na Boží vizi s národy světa. I bratří v Čechách, na Moravě a ve Slezsku poznávají, že misijní práce patří neoddělitelně k poslání církve. A já věřím, že se s Boží pomocí skromné začátky rozrostou v širokou práci. Evangelizační úsilí vyvijené místními sbory nezávislých křesťanů v Jugoslávii prostřednictvím KESu v Petrovci je velkým povzbuzením bratří i za hranicemi Vojvodiny. V Rumunsku se chystá konference bratrského hnutí, kde se mají sejít zástupci z 90 zemí světa. Setba vzešla, modleme se tedy za další pracovníky, aby se úroda násobila.

informácie

Zborový dom v Púchove

Starší bratia KZ Nimnica.

Začiatky 'bratrského hnutia' v regióne

Ako vám je mnohým iste známe najmä z publikácie Cestou pravdy a lásky, v regióne púchovska si zveste evanjelia už v prvej polovici 20. storočia našla mnohých ľudí, ktorí prijali Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa a v rodinných domoch ochotných rodin sa začali aj zhromažďovať. Bolo to v obci Nimnica, striedavo v tiež v obciach Hoštiná - Doliny,

Ihrište, Lazy - Dupková. Asi od r. 1950 až do 1987 v meste Púchov. Príčinou ukončenia zhromaždení v Púchove bola rozsiahla asanácia starej časti mesta v 80. tých rokoch minulého storočia a politika bývalého socialistického režimu. Východiskom bolo, že veriaci z celého regiónu sa pravidelne zhromažďujú v rekonštruovanej drevenici v obci Nimnica, ktorú zboru až doteraz nezískne poskytuje rodina Lešiková.

Od túžby k realite

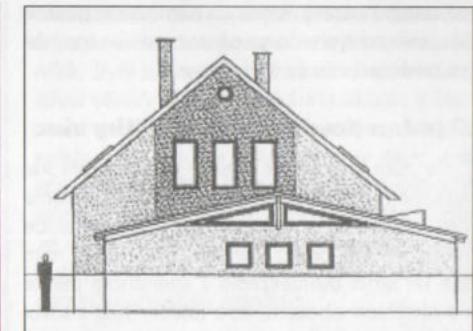
V súčasnosti väčšina rodin veriacich býva v Púchove, preto spontáne po „nadobudnutí slobody“ vznikla túžba obnoviť zhromaždenia vo vlastnom zborovom dome v Púchove. Začiatok sa prejavil v obsahu modliteb v modlitebnom spoločenstve všetkých bratov a sestier. Povzbudenie k tejto nesmejnej túžbe nám Pán poslal tiež cez ochotných darcov, ktorí mali túžbu, veríme, že Pánovým pôsobením venoval nemalé finančné dary.

Rekapitulacia posledných počinov

Nie je tu miesto podrobne opisovať rôzne úskalia a pozastavenia, ktorými nás Pán doteraz viedol. Obmedzime sa na chronológii

Súčasný stav rodinného domu, kúpeného v auguste 2001

Predpokladaný vzhľad po rekonštrukcii a dostavbe zborového domu

posledných počinov, ktoré viedli k vlastníctvu staršieho rodinného domu. Prekvapilo nás, že nebolo jednoduché získať vhodný dom v Púchove. Predsa v tichej štvrti rodinných domov nám Pán umožnil v auguste 2001 kúpiť starší rodinný dom s pozemkom. Už po necelom mesiaci dostal zbor aj list vlastníctva, takže sa mohli začať práce na príprave projektu na rekonštrukciu a dostavbu zborového domu. Po niekoľkých poradách, ako na kolenách u Pána, tiež vzájomne, sa bratia v bázni Bozej rozhodli, že k domu bude pristavená modlitebňa a stávajúci dom sa zrekonštruuje tak, že v podkroví bude správcovský byt a prizemie sa použije ako vstupná hala, sociálne zariadenia, jedáleň a viacúčelová miestnosť (besiedka, mládež, sestry, kancelária a pod.). Stavebné povolenie na realizáciu týchto zámerov zbor obdržal 9.9.2002. Nenachádzame dosť správnych slov, aby sme i na tomto mieste výjadriť vdak za veľkú Božiu dobrotu a milosť, ktoré už boli a sú náplňou modlitieb našich drahých bratov a sestier.

Na priložených obrázkoch je vidno súčasný stav a predpokladaný vzhľad po rekonštrukcii a dostavbe. Uvedomujeme si, že pred zborom v Nimnici je teraz náročná etapa uskutočnenia hore spomenutých zámerov. V mnohej pokore sa chceme takto zdieľať s našimi záležitostami aj v širšom okruhu čitateľov tohto časopisu a tiež nie v poslednom rade odpovedať

na mnohé otázky, ktoré sú nám pochopiteľne kladené od tých, čo sa už dozvedeli o tom, že sa niečo pripravuje v Púchove.

O jeden predmet na modlitby viac

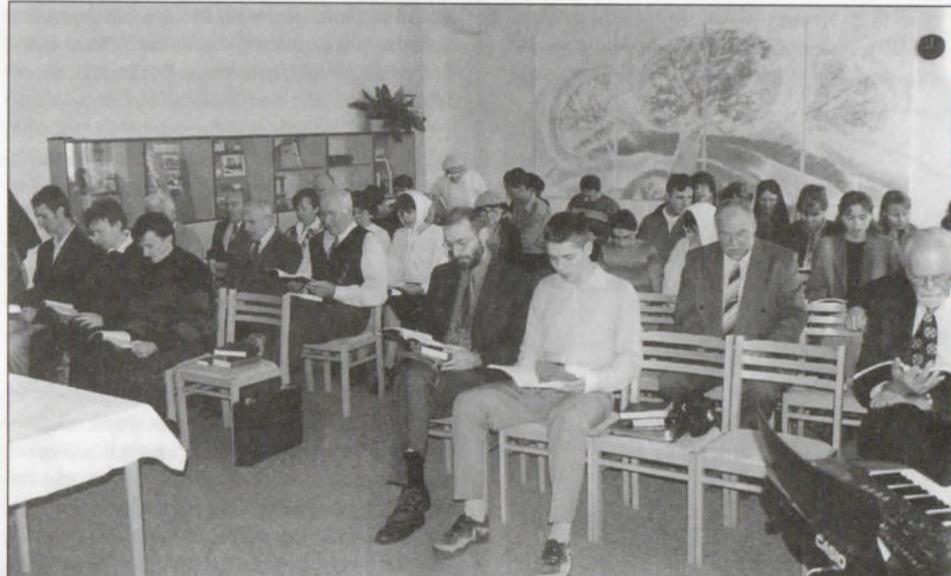
Je nám zrejmé, že najmä po ekonomickej stránke nie je doba ľahká, túžime však najmä pre mladých v z bore pripraviť odpovedajúce možnosti pre prácu Pánu. Nie menej nám leží na srdeci evanjelizácia v samotnom meste i v okolitých obciach, kde takmer niet znovuzrodených kresťanov.

Veríme, že po prečítaní tejto správy, budete mať o jeden predmet na modlitby pred Pánom viac, za čo už vopred ďakujeme.

Nové prostory KřS Olomouc

Jaroslav Pípal

S radostí a vděčnosti našemu Pánu oznamujeme, že sbor v Olomouci získal nové prostory pro shromažďování, které se nacházejí

Shromáždění KřS v Olomouci v nových prostorách

v areálu Stredního odborného učiliště na ulici Rooseveltové 79. Tato možnosť se nám naskytla po téměř dvouletém marném hledání vhodných prostor. Vedení SOU vyšlo sboru vstří a pronajalo nám sál o kapacitě 70 míst a jednu učebnu, kde se schází mládež a také klub dorostu pro děti ze sídliště. Ty projevily zájem o pravidelné schůzky a tak to byly právě ony, kdo dal podnět k hledání vhodných prostor v blízkosti sídliště, kde převážná část z nich bydlí.

Obdivujeme Boží prozíravost a laskavou péči o všechny bratry a sestry, které si Pán pro tuto změnu po téměř padesáti letech scházení se v místnosti na Hrnčířské ulici připravil. Pána obdivujeme i v tom, že nynější pronájem je dokonce levnější než původní.

Budete-li mít zájem o orientační plánek, rádi Vám jej zašleme.

Kontakt:

Jaroslav Pípal, Zikova 20, 779 00 Olomouc,
e-mail: jarek.pipal@seznam.cz, telefon: 585 416 662

křesťané ve světě

Naděje v beznaději

Josef Hudousek

„Na všech stranách jsme tisněni, ale nejsme zahnáni do úzkých; jsme bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme srázeni k zemi, ale nejsme poraženi“ (2K 4,8,9).

Již několikrát jsme přinesli na stránkách našeho časopisu zprávy z biblické školy, která vychovává misijní pracovníky, jejichž úkolem je zvěstovat evangelium mezi Palestinci. S jakými těžkostmi se pracovníci této školy setkávají, je patrné i z jejich posledního dopisu:

V současné době stále pokračuje nesmírně těžké období pro všechny obyvatele Betléma. Nikdy před tím nebyl život tak obtížný jako dnes. Izraelská vláda a její armáda bojují proti terorismu. Každý Palestinec, z nichž většina je nevinných, se stává podezřelým nebo terčem diskriminace Izraelců. Lidé jsou uvřeni do býdy, nevinní umírají, děti jsou traumatizovány, nezaměstnanost se blíží k 60%. Všichni jsou zmateni, naděje se ztrácí v nedohlednu. I když armáda v srpnu opustila Betlém, a obyvatelé se mohou uvnitř města pohybovat, město samo zůstává uzavřeno.

Betlém však není bez naděje. Naši naději je Pán Ježíš, náš Spasitel, který se v Betlémě narodil. V Jeho Duchu pokračujeme se zvěstí evangelia, této dobré zprávy, aby chom potěšili zarmoucené, nasytili hladovějící a všem přinesli Kristovu lásku. Boží zaslíbení jsou pravdivá a platná i dnes.

V létě jsme byli na studijním pobytu v Americe. Navštívili jsme zde mnoho přátel. Ti neučně vyjadřovali svůj zájem o situaci v Izraeli a Palestině. Pokoušeli se nás přesvědčit, aby-

křesťané ve světě

chom zůstali ve Spojených státech, dokud se situace v naší zemi neuklidní a bude bezpečnější. Byly to naléhavé žádosti. Ovšem uprostřed všech těchto naléhání a otázek k nám jasně zazněl Boží hlas: „*To nejbezpečnější místo pro vás na této zemi je tam, kde vás chci mít JÁ!*“ Podle lidských měřítek žijeme na nebezpečném místě a střetáváme se s nejrůznějšími těžkostmi. Navzdory všem obtížím, které prožíváme, se naše křesťanské společenství stále rozrůstá...

recenze knih

Komu patří země Izrael?

Petr Vaďura

Sledovat
dění kolem Izraele není jednoduché. Události se valí doslova každý den. Ještě složitější je události interpretovat, vyznat se v palestinsko-izraelském konfliktu. Jen stěží se totiž ubráníme tomu, abychom k informacím ze Svaté země ne-přistupovali předpojatě.

Na první pohled by se mohlo zdát, že křesťan má v této záležitosti věc usnadněnou: Bible přeci jasné říká, že Izrael je Božím lidem. Je však zcela a beze zbytku Božím dilem dnešní stát Izrael? Je správné vše, co izraelští politici konají? Jaký je Boží pohled na Palestince? Je mravně ospravedlnitelné násilí, jehož se jedná či druhá strana dopouští? Otázek je skutečně mnoho. Jednou z nejožehavějších je otázka le-

gitimity židovských osad na okupovaných územích. Jak se na jejich existenci máme divat - z hlediska právního, politického, ale i duchovního?

Útlá kniha Johannese Gerloffia nazvaná **Komu patří země Izrael?** (s podtitulem „Židovské osady - válečný zločin, nebo naplnění davných proroctví?“) na tyto otázky odpovědi nepřináší, přesto však vnáší do problematiky mnoho světla. Autor žije v Izraeli, vyrůstal ale v německém Schwarzwaldu a teologii studoval v Tübingenu, Vancouvr a Praze. V současnosti pracuje jako korespondent křesťanského mediálního svazu KEP. Ve své práci korespondenta se dostává na místa, kam se mnohý Izraelec nedostane. Pronikl k představitelům palestinské samosprávy, k osobnostem ze světa obchodu, kultury, vědy, mluvil s prostými lidmi. Ve své knize mapuje příběhy lidí, Palestinců i Židů, ličí jejich postoje, názory, obavy i naděje. Pokouší se o nestrannost, proto je velmi zdrženlivý v komentářích. **Nevyslovuje závěry, ale nabízí fakta.** Těmi faktami však nejsou v první řadě závěry z konferencí a politických jednání, nýbrž osudy konkrétních lidí, jejich postoje, názory na věc, jak se vyvinuly v průběhu desítiletí konfliktu. Střet dvou národů, dvou světů, dvou kultur a civilizací před námi vystupuje ve své plastičnosti, nejednoznačnosti a složitosti. Už už se chystáme říci: „A je to jasné!“ když se objeví nové svědectví, nová fakta osvětlující problematiku z úplně jiného úhlu a vše je náhle opět jiné. Kniha však neustíž do prázdniny a beznaděje. Houštím různých názorů a postojů se dere na světlo jasný biblický závěr: **tim, kdo vyřeší problematiku Izraele může být jedině a pouze Hospodin.** Autor odolal pokušení, jemuž podlehlo mnoho jeho předchůdců a současníků, kteří různé události nedávné minulosti či současnosti Izraele okamžitě interpretují jako naplnění konkrétních biblických proroctví. Gerloffovi je jasné, že tak jako se proroctví naplnovala v minulosti nečekaně a proti lidským představám, tak tomu zřejmě bude i v budoucnosti. Jedno je však autorovi jasné: **Bůh svá zaslíbení daná Izra-**

eli nezrušil. Pravda tedy není ani na straně Židů, ani na straně Palestinců. Je na straně Boží.

Knihu Komu patří země Izrael? (podtitul: Židovské osady - válečný zločin, nebo naplnění davných proroctví?) vydal Návrat domů v roce 2002.

naši jubilanti

Josef Slepánek devadesáti let

Za KřS v Prostějově P. Slepánek st.

Bratr Josef Slepánek se dne 26. listopadu 2002 dožil požehnaného věku 90 let. Narodil se roku 1912 v přísně katolické rodině. Měl 7 sourozenců. Ve svých 19 letech prožil opravdové obrácení. Na počátky jeho duchovního života měl velký vliv jeho starší bratr a následně také prostředí mládeže Jednoty českobratrské a Jednoty baptistů. Spolu s bratrem Františkem byli po obrácení vyhnáni z domova a teprve, když doma viděli, že jejich život se v dobrém víc a víc liší od ostatních vrstevníků, byli vzati na milost a mohli se vracet domů.

Bratr Josef byl v roce 1933 pokřtěn ve sboru Jednoty baptistů ve Vikýřovicích. V té době samozřejmě ještě nemohl vědět, že po 35 letech tj. v srpnu 1968 bude organizovat a účastnit se prvního biblického kurzu sloužících bratří Křesťanských sborů a to právě v pronajaté modlitebně bratří baptistů ve Vikýřovicích. Podstatnou část života zastával odpovědné občanské povolání. Ve 47 letech si doplnil odborné středoškolské vzdělání.

Bratr Slepánek byl řadu let odpovědný za sbor Prostějov a od roku 1970, kdy byl na celorepublikovém sejti starších bratří vybrán, aby zastupoval Křesťanské sbory před státní správou. Tuto odpovědnou funkci zastával s br. Kořinkem až do roku 1982.

V současné době nemůže již bratr Josef Slepánek ze zdravotních důvodů navštěvovat spo-

První biblický kurz v Šumperku-Vikýřovicích v srpnu 1968

lečné obecenství, kam tak rád a bez ohledu na okolnosti a překážky chodil se svojí rodinou.

S vděčností a vzpominkou na jeho práci a biblickou důslednost v dobách jeho aktivního působení jak ve vlastním sboru, tak i podle požadavků a potřeb v rámci ostatních sborů v naší republice. Milému bratru přejeme v jeho nelehké situaci silu a pomoc od Pána Ježíše Krista, kterého vyznává svým osobním Spasitelem již více než 70 let.

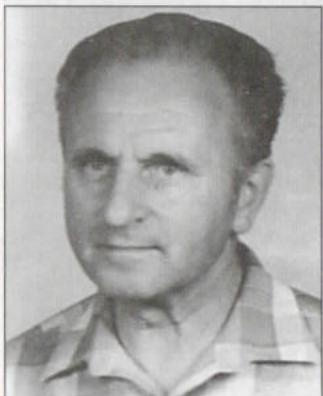
Brat Ján Kriška osemdesiatročný

Zo spomienok brata Krišku zapísal
Ján Hudec

22. decembra 2002 uplynne 80 rokov od narodenia brata Jána Krišku z Čankova. Narodil sa v Lopeji, teraz časti Podbrezovej, v rodine veriacich ako prvý zo štyroch detí. Rodičia

ich od malíčka viedli k Pánu Ježišovi. V ich dome bývali kresťanské zhromaždenia. Keď mal 9 rokov Pán Boh odvolal ich matku do nebeského domova. Po dvoch rokoch sa otec znova oženil a deti dostali druhú matku, ktorá sa z lásky k nim vrátila z Ameriky. A s láskou sa o ne i starala po celý čas. Po skončení základnej školy išiel Janko ako chlapec do učenia za krajčíra k bratovi Jozefovi Kráľovi do Turčianskych Teplíc. Ten ho okrem vyučovania remesla tiež viedol k Spasiteľovi.

Počas druhej svetovej vojny v roku 1943 nastúpil ako voják do jednej z dvoch východoslovenských divízií. Tie po prezradení plánu ich veliteľov prejsť na stranu Červenej armády Nemci odzbrojili. Dôstojníkov odvliekli do koncentračných táborov a vojakov do pracovných táborov v Nemecku. Tak sa i on dostal s niektorými druhmi najprv do jedného a potom do druhého takého tábora. Zažil tam mnoho poníženia a utrpenia, najmä hladu a zimy pri fažkej práci. Ale Pán Boh nad ním

Brat
Ján
Kriška

bdel a vypočul modlitby jeho rodičov. Pri poslednom transporte podarilo sa mu ujsť a došťať sa na Slovensko.

V tom čase zažil vo sне zvláštnu skúsenosť, o ktorej hovorí: „Sníval sa mi sen, že nás otecko zbral do neba navštívi mamička. V nebi sme sa s mamičkou stretli a ona nám ukázala, aký má tam pekný dom.“ Pán Boh k nemu skrže tento sen mocne prehovoril a ukázal mu, že má prijať do srdca a života Ježiša Krista. Na prvej povojnej konferencii kresťanskej mládeže v Račkej doline pri Liptovskom Mikuláši v roku 1947 znova počul pozývajúci Boží hlas a odvzdal sa Pánovi Ježišovi.

V roku 1960 sa oženil s Máriou Kováčovou z Čankova pri Leviciach a prisľahoval sa do tejto obce, kde v dome jeho svokra, Ladislava Kováča, bolo od roku 1938 malé kresťanské zhromaždenie. Pán Boh im požehnal troch synov, ktorí sa v detstve odvzdali Pánovi Ježišovi. V ich dome sa konajú i v súčasnej dobe zhromaždenia veriacich z obce a okolia.

Pri spätnom pohľade na svoj život má náš milý brat podľa svojich slov mnoho príčin chváliť a oslavovať Boha, svojho Spasiteľa a Pána, za všetko, čo mu zo svojej lásky a milosti dal v jeho živote.

Dvojnásobná padesátka

Z celého srdce přejí děti

„Já však Hospodine důvěruji tobě, právě: ‘Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou’.“

Žalm 20, 7

Tento biblický verš je životním motem mých rodičů, Vladimíra a Lýdie Pipalových, kteří se společně dožívají 50 narozenin. Pánu Bohu důvěruji celý svůj život, ať už při výchově nás, čtyř dětí, které od Pána Boha s láskou přijali, tak i ve službě druhým. Za jejich lásku, porozumění a osobní příklad života s Bohem, jim chceme upřímně poděkovat. Do dalších let jim přejeme, mnoho sily, zdraví a především to, aby je náš dobrý Pán Bůh provázel svým zaslíbením:

„Dám ti proziravost, ukážu ti cestu, ktereou půjdeš, budu ti radit, spočíne na tobě mé oko.“

Žalm 32, 8

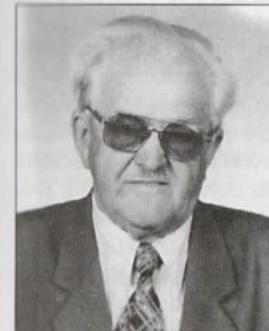
zprávy zo sborov

Batizovce

Milan Michalko st.

Dňa 2. októbra 2002 sa naplnil Boží čas k odchodu do večnosti pre br. Jána Michalku z Batizoviec vo veku nedožitých 91 rokov.

Pol roka po jeho narodení odišiel otec do Ameriky a už sa nikdy nevrátil, takže ťarcha celého života aj výchovy zostala na matke.

Brat
Ján
Michalko

zprávy zo sborov

Zdeněk David

Opava

V lednu roku 2002 se zalibilo našemu Pánu odvolat z našeho obecenství v Opavě dva spoluveržici do svého věčného domova v nebesích. Předně to byl bratr Jiří Holcman, který byl pochaben v úzkém rodinném kruhu. Smuteční slovo na text z 1J 5, 12-13 pronesl bratr Miloš Pipal ml. (51).

O čtyři dny později Pán odvolal sestru Marii Davidovou ve stáří nedožitých 77 let. Byla rozenou učitelkou a Pána Ježíše přijala do svého srdce již ve svém mládí. Ziskávání dětí pro Krista se věnovala celým svým srdcem. Bylo to předně při výchově svých pěti dětí, ale také v besídce domácího sboru v průběhu několika dětských generací a v neposlední řadě také děti z dětského domova. I když se to zdá být krásné a úspěšné naplnění života, přece jí Pán nechal projít v životě vážnou zkouškou. Stalo se to v poslední fázi jejího zaměstnání ve zvláštní škole. V totalitním režimu vyšel zákon, na jehož základě museli všichni učitelé podepsat slib věrnosti, že budou učit podle "vědeckého světového názoru". Sama cítila, že nemůže učit děti původu člověka z opice. Ředitel školy jí důvěroval, protože poznal, že učí děti přimosti a má jejich důvěru. Předchozí ředitel též zvláštní školy používal při výuce násilí a po potyčce s žákem byl zraněn a následne vyměněn. Jeho nástupce jí poradil, aby slib podepsala a učila jako dosud. V roce

Sestra
Marie
Davidová

nové knihy/nabídka kurzu

Zivé Slovo 4/2002

1972, kdy měla sestra Davidová dostat pochvalu ke dni učitelů, musela pro odeprení podpisu okamžitě odejít ze školství. To se odrazilo na jejím psychickém stavu, velmi těžce to nesla a po dvouletém období bezplatné léčby ji už nikde nepřijali. Nakonec pracovala jako uklizečka v domově důchodců. Až do důchodu statečně nesla důsledky svého odhadlaného postoje, přestože byla poškozena i finančně. Nad jejím hroblem sloužili slovem bratři Jan a Pavel Vopalečtí a Vladimír Pipal.

informace o nových knihách

„Bojovala jsem za Alláha“

Johanna al-Sainová a Ernst Schrupp

Právě vydaný příběh ženy, která hledá pravdu, vás jistě zaujmé, protože se zabývá současní problematikou šíření islámu v západní Evropě.

Johanna, h l a v n i postava příběhu, vyrůstá v solidní německé rodině. Během došívání se však zaplete s islamskou sektou, jež ambice jsou nejen

Bojovala jsem za Alláha

Příběh ženy
hledající pravdu

náboženské, nýbrž i politické a ideologické. Stává se německou muslimkou a postupně splyne s prostředím, které je zčásti exotické až bizarní. Vyprávění se mimo jiné stává neočekávanou příručkou pro poznávání reálů islámských komunit, kterých na Západě neustále přibývá. Nakonec se Johanné podaří z této pasti uniknout, a to prostřednictvím hlubokého obrácení k Ježíši Kristu. Součástí publikace jsou i doprovodné studie, které se pokouší mapovat celosvětový boom islámu i vztah islámu a křesťanství.

Publikace vydavatelství A-Alef má 184 stran formátu A5, cena 145 Kč.

nabídka kurzu

Manželský trénink „Vzájemně se lépe poznávat“

Stabilní manželství, stabilní rodiny, stabilní sbory

Božím záměrem je, aby naše manželství nejen plnila své poslání, ale také, aby si zachovala ve vzájemném vztahu dynamiku lásky. Proto zveme manželské páry k účasti na zvláštním kurzu pro manžele. Jde o to, poskytnout manželským páru takové „nástroje“, kterými si mohou život všedního dne obohatovat a pozitivně proměňovat.

MOTIVACE

Prohlubování manželských vztahů pomocí preventivních principů

TÉMATA

- účinná komunikace
- konstruktivní využití konfliktů
- jiný pohled na sexualitu

Zivé Slovo 4/2002

PODMÍNKY A PŘEDPOKLADY

Základním předpokladem je rozhodnutí obou manželů společně pracovat na svém manželském vztahu.

Osnovy a náplň tréninků byly vytvořeny Keith a Marilyn Hamiltonovými, kteří 35 let působili jako misionáři v Jižní Americe. Dlouhou dobu vedli individuální pastoraci jednotlivých manželských párů - za cenu velkých časových nároků s relativně malými výsledky. Díky této zkušenosti vytvořili osnovu, během níž může současně více párů v předem daném rámci za společného vedení pracovat na svém manželství. Pokud o to máte ve sborech nebo společenstvích církve zájem, můžete se prostřednictvím svého zástupce zkontaktovat s „Manžely – průvodci“ Janem a Evou Stanekovými a dohodnout konkrétní podmínky a termín konání tréninku.

Kontakt:

telefon: 377 945 918
mobil: 603 418 525
e-mail: grace.stanek@volny.cz

téma příštího čísla

Střídání generací – zůstat v rozhovoru

Články k tématu příštího čísla „Střídání generací – zůstat v rozhovoru“ a ostatní příspěvky zasílejte do konce února 2003. Děkujeme

Redakce

*Za obsah zveřejněných článků
zodpovídají jejich autoři.*

obsah

Obsah

Úvodník

Prevence skýtá šance 2

Úvaha

Keby tak neboli Vianoce 3

Informace

Shromáždění starých KS ČR 4

Celoslovenské stretnutie mládeže 6

II. misijná konferencia KZ 7

Tématické články

Krizi manželstiev v Biblia 8

Krise manželství v současnosti 9

Dvě příčiny manželské krize 11

Básen

Ved' mne, Pane 12

Tématické články

Hlavně nic neřešit! 13

O umení byť „prikryvkou“ 14

„Manželské evangelium“ 16

Misia

Bratislavská misia v Papui-Novej Guinei 17

Máme co nabidnout(?) 19

Výročia

Päť rokov od úmrtia Matky Terezy 21

570 let Soudce chebského 23

Úvaha

Pohled za horizont času 24

Informácie

Zborový dom v Púchove 28

Nové prostory KřS Olomouc 28

Křesťané ve světe

Naděje v beznaději 29

Recenze knih

Komu patří země Izrael? 29

Naši jubilanti

Josef Slepánek devadesátiletý 30

Ján Kriška osmdesiatročný 31

Dvojnásobná padesátka – Pipalovi 32

Správy zo sborov

Batizovce – Ján Michalko 32

Opava – Jiří Holman a Marie Davidová 33

Informace o nových knihách

„Bojovala jsem za Alláha“ 34

Nabídka kurzu 34

Vydávají Křesťanské sbory v ČR
a Kresťanské zbyry na Slovensku
ve vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29
718 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce:

Jaromír Andryšek
Okrajová 3, 737 01 Český Těšín
e-mail: ja_andrysek@volny.cz
tel.: 558 734 794

Redakční rada:

Ján Číž, Ján Hudec, Matúš Koša, Ján Kučera,
Ján Ostrolucký, Tomáš Pala, Petr Vadura, Jan Vopalecký,
Ľubomír Vyhnaník

Kontaktná adresa pre Slovensko:

Ján Hudec
Partizánska 15, 949 01 Nitra
tel.: 037 741 8212

Grafická úprava obálky a litografie:

fa Lubomír Hornák, reklamní a grafické studio
Štefánikova 4, 737 01 Český Těšín

Grafická úprava textu a tisk:

Vydavatelství TEBA
Ostravská 130, 737 01 Český Těšín-Mosty

Expedice pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko:

Misijná spoločnosť evanjelia Ježisa Krista
Púpavova 4, 841 04 Bratislava

Administrace pro Českou republiku:

Vydavatelství A-Alef
Bořivojova 29, 718 00 Ostrava
e-mail: alef@ova.inecnet.cz
tel.: 596 784 269, 596 237 261, 602 552 069

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku:

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava
číslo účtu: 81006-761/0100
Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Předplatné:

na celý rok 80 Kč + poštovné
jednotlivá čísla 20 Kč + poštovné
Předplatné na další období končí jen písemným
či telefonickým odhlášením v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.

Registrační číslo MK ČR 6480.

ISSN 1210-6526

